

2/135

006

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΑΒΙΔ

ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ: ΤΗ: ΝΗΣΩ: ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ,

ΜΕΤΑ ΚΑΝΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΠΡΟΣΤΕΘΕΝΤΟΣ.

ΤΥΠΟΥΤΑΙ

ΔΑΠΑΝΗ: ΜΕΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΣΤΑΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΠΡΟΥΜΕΝΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΑΡΤΕΛΗ

ΤΟΥ ΠΟΛΛΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΗ: ΜΟΝΗ: ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ
ΠΡΟΣΕΝΕΓΚΟΝΤΟΣ,

ΦΙΛΟΤΙΜΩ: Δ'ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ:

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΛΚΙΔΕ: ΠΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ» ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

14 — ΟΔΟΥ ΒΟΡΡΑ — 14

1888

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΑΒΙΔ

ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ ΤΗ ΝΗΣΩ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ,

ΜΕΤΑ ΚΑΝΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΠΡΟΣΤΕΘΕΝΤΟΣ.

ΤΥΠΟΥΤΑΙ

ΔΑΠΑΝΗ ΜΕΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Χ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΤΟΥ ΠΟΛΛΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ (1)
ΠΡΟΣΕΝΕΓΚΟΝΤΟΣ,

ΦΙΛΟΤΙΜΩ Δ' ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ,

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΧΑΛΚΙΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

(1) Ἡ εὐαγῆς μονὴ τοῦ ὁσίου Δαβίδ, ἣτις προσωνομεῖται καὶ μονὴ τοῦ Γέροντος, κεῖται ἐν τῷ δήμῳ Αἰγαίων τῆς Ἐπαρχίας Χαλκίδος, ἀρίσταται δὲ τῆς Κωμοπόλεως Λίμνης, ἔδρας τοῦ δήμου, ὥρας δύο. Τανῦν δὲ τυγχάνει εὐκλεῶς ἡγουμενεύων ὁ κ. Ἀγάπιος Παπασπυρόπουλος, ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ μεγάλου Σπηλαίου ὁρμώμενος, κληρικὸς σεμνὸς, φιλότιμος καὶ δραστήριος, φλεγόμενος ὑπὸ ἐνθέου ζήλου εἰς τὸ βελτιῶσαι τὰς τῆς μονῆς ὑποθέσεις καὶ καταστῆσαι αὐτὴν ὄντως καθίδρυμα ἱερὸν, συναρωγὸν ἔχων καὶ τὸν πεπειραμένον πρῶην ἡγούμενον κ. Ἀνθιμον Ἀγγελῆν. Κύριος ὁ Θεὸς ταῖς πρεσβεσίαις τοῦ ἁγίου γενέσθω αὐτοῖς βοηθὸς εἰς ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν σκοποῦ.

ὁ ὁσίος

ΔΑΒΙΔ

ἐκ τῆς νήσου

Εὐβοίας

Μηνὶ Νοεμβρίῳ· α'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πα-
τρὸς ΔΑΒΙΔ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ
τῇ νήσῳ ἀσκήσαντος.

Ἑσπέρas ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ· ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

ΕΝ οὐρανίοις θαλάμοις νῦν αὐλιζόμενος, νοὶ καθαρωτάτῳ,
τῆς ἁγίας Τριάδος, μάκαρ τὰς ἀκτῖνας περιχαρῶς, ἐποπτεύεις
λαμπρότατα· διὸ τιμῶμέν σου πόθῳ τὴν ἱεράν, καὶ χαρμόσυ-
νον πανήγυριν.

Δι' ἐγκρατείας τὸ σῶμα Πάτερ ἐνέκρωσας, καὶ προσευχῇ
συντόνῳ τὴν ψυχὴν σου λαμπρύνas, ὡς Ἄγγελος ἐφάνης ἐπὶ
τῆς γῆς· διὰ τοῦτό σοι δέδοται, τῶν ἱαμάτων ἡ χάρις παρὰ
Χριστοῦ, καὶ θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Επὶ τὸ ὄρος ἀνῆλθες προθύμως Πάνσοφε, καὶ τὰς εὐχὰς
ἐνθέρμῳ τῷ Θεῷ ἀναπέμπων, Ἥλιαν ἐμιμήσω τὸν ζηλωτὴν·
ὅθεν ἥσυχνας ἄριστα τῶν ἀσεβούντων τὰ θράση καὶ ὀδηγός,
μοναζόντων ἐ χρημάτισας.

Δόξα. ἦχος α'.

Α'ποβαλὼν ὡς ἀληθῶς, τῆς γεηρᾶς τρυφῆς τὴν ἀπόλαυσιν,
καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, τῷ Χριστῷ προθύμως ἠκολού-
θησας· καὶ τὴν σάρκα νεκρώσας δι' ἐγκρατείας, τὸν νοῦν σου

πρὸς αὐτὸν ἀνύψωσας μακάριε· διὸ πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀν-
θρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε σῶσον ἡμᾶς,
τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντος, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεὸν,
Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἀπόσιχα. ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Εἰς Λαμπρὰς ἀληθῶς, ὡς ἥλιος ἐν κόσμῳ, ταῖς ἀρεταῖς καὶ
πάντας, φωτίζεις τοὺς τιμῶντας, τὴν ἱεράν σου κοίμησιν.

Ω μάκαρ σαῖς εὐχαῖς, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης, τὸν Χριστὸν
ἐκδυσώπει, ῥυσθῆναι τῶν δαιμόνων, τῶν ἐνοχλούντων πάντοτε.

Δεῦτε πάντες ἡμεῖς, τὴν τοῦ κοινοῦ ποιμένος, Δαβὶδ ἁγίαν
μνήμην, σήμερον μετὰ πόθου, συμφώνως ἐορτάσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, χριστιανῶν ἡ δόξα, τῶν ἀσκητῶν τὸ
κλέος, σῶσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἡμᾶς τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Ἀπολυτίκιον, Ἐν σοὶ Πάτερ.

Εν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσιμιακόν, τὸ ἀντί-
φωνον τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἰστώμεν στίχ. ς'. ἤχος πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι;

Τί σε ὀνομάσωμεν ἔνδοξε; ὁδηγὸν τῶν μοναζόντων, ἡ διδά-
σκαλον σοφόν; εὐφροσύνην λυπουμενῶν, ἡ ψυχῶν διορθωτὴν;
φωστῆρα τῆς Εὐβοίας φαινότατον; ἡ πύργον εὐσεβείας ἀκα-
θαίρετον; πολλὰ σου τὰ κατορθώματα, καὶ μείζονα τὰ χαρί-
σματα, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίς σου τοὺς ἀγῶνας, δυνήσεται τῶν ἀνθρώπων ἀριθμῆσαι;
καὶ τὰ πάθη τὰ δεινὰ; τὰς ἐνέδρας τῶν δαιμόνων, καὶ τὰς
τούτων μηχανάς; τὰς ὕβρεις τῶν ἀπίστων καὶ τὰς μάστιγας,
ἃς ἔφερες γενναίως Πάτερ ὅσιε; διὸ σε νῦν μακαρίζομεν, καὶ
μετὰ πόθου σοὶ κράζομεν, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Πάθη χαλεπὰ καὶ νοσήματα, ἡ σορὸς τῶν σῶν λειψάνων,
θεραπεύει τῶν πιστῶν, καὶ δαιμόνων ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει
τὴν ἀχλὺν, δεικνύουσα τὴν δόξαν καὶ λαμπρότητα, τὴν χά-
ριν τῶν θαυμάτων καὶ ἰάσεων, ἐν οὐρανοῖς ἦν ἀπέληφας,
παρὰ Χριστοῦ Ἱερώτατε, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα. ἤχος πλ. δ'.

Αγάλλεται ἡ Εὐβοία σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ Δαβὶδ τοῦ ἐν
θαύμασι περιβοήτου· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀληθῶς ἐν τοῖς ἐσχάτοις
καιροῖς, ὡς ἀστὴρ φαινὸς ἐξανέτειλε, καταπλουτίζων ἅπασαν
ἱαματικοῖς χαρίσμασι, καὶ ἐκ πολλῶν κινδύνων αὐτὴν ῥυόμε-
νος· ὅθεν μετ' ἐγκωμίων καὶ ὕμνων ἐορτάζουσα, βοᾷ χαρμο-

σύνως, μὴ διαλείπης αἰεὶ μακάριε πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προσελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Ἰῶς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βέβηλος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακῶς ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὧν ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδεύθentes μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν,

καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήφονται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατήσις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται, πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ συνέσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλείπει νοῦν ἄκακον, τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ

ἐλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. ἤχος α'.

Τὸν ἐπὶ γῆς ἰσάγγελον βίον σου, αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμασαν, πῶς μετὰ σαρκὸς πρὸς ἀοράτους ἐχθροὺς ἀντέστης, καὶ τὰς πολυπλόκους αὐτῶν βουλάς, τελείως κατήσχυνας· διό σου δεόμεθα πανσεβάσμιε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸ σταθερὸν τῆς καρδίας σου κατέπληξεν ἀσεβῶν τὸ φρύαγμα· τυπτόμενος γὰρ ὑπ' αὐτῶν καὶ στρεβλούμενος ὑπέφερες γενναίως, ἵνα σώσης ἐκ κινδύνων τοὺς αἰχμαλώτους· διὸ παρὰ Χριστοῦ ὁ τῆς δικαιοσύνης ἐδόθη σοι στέφανος τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος β'.

Καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ἐν οὐρανοῖς ἐπόθησας μακάριε, καὶ τῷ Χριστῷ ναὸν ἀνήγειρας, τὰς εὐχάς σου πρὸς αὐτὸν ἐκτενῶς ἀναπέμπων· ὅθεν πολλοὶ τῆς ἀρετῆς ζηλώσαντες, φοιτηταὶ γεγονάσιν, οὓς εὐαγγελικῶς νουθετήσας, τέχνα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ εἰσπεποίηκας τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος δ'.

Τὸν ἐν κινδύνοις βοηθὸν, καὶ ἐν νόσοις ἱατρὸν ταχύτατον, Δαβὶδ τὸν μακάριον εὐφημήσωμεν σήμερον· πᾶσι γὰρ ἀφθόνως τοῖς πιστοῖς τὰς αἰτήσεις παρέχει· διὸ πρὸς αὐτὸν θερμῶς ἐκβοήσωμεν, λέγοντες, φύλαττε μακάριε τὴν ποίμνην σου ἄτρωτον, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας, καὶ περιστάσεως.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Οἷσι Πάτερ ἀπὸ βρέφους ποθήσας, τῆς ἀκηράτου ζωῆς τὴν

δόξαν, τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ κατεφρόνησας, διὸ καὶ ἔλεγες, Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς· διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων ἀπειληφώς, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, ἤχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Σθένει δυναμούμενος, τοῦ θεοῦ πνεύματος πάνσοφε, τὰς ἐπάρσεις κατέβαλες, καὶ τὰ μηχανήματα, τοῦ δεινοῦ Βελίαρ, διὰ μετάνοίας, καὶ ἐγκρατείας συνεχοῦς· ὅθεν χορεύεις νῦν ἀγαλλόμενος, μετὰ πασῶν ὡς ἄσαρκος, τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ὡς ἀμέσως δεχόμενος, θείαν ἔλλαμψιν πάντοτε.

Τι ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

Α᾽παντα προέκρινας τῶν ἐπικήρων τὰ ἀφθάρτα ἀπὸ βρέφους μακάριε· διὸ ἀπεμάχρυνας, τῆς ἐνεγκαμένης καὶ τῶν γεννητόρων, καὶ ὑπετάγης τῷ Χριστῷ, τὸν σὸν σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος· μεθ' οὗ καὶ ἠκολούθησας, τούτῳ προθύμως καὶ γέγονας, ἐπουράνιος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Σῶμά σου τὸ γήινον, τῇ ἐγκρατείᾳ ἐνέκρωσας, καὶ τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς ὕψος οὐράνιον, διὰ ἀπαθείας, καὶ τῇ θεωρίᾳ, ὥφθης δὲ ὄντως καθαρὸν τοῦ θεοῦ πνεύματος καταγῶ-

γιον· διό σε ἡ οὐρανία, περιχαρῶς ὑπεδέξατο, βασιλεία μακάριε, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

Δόξα, ἤχος β'.

Ησχύνθη ὁ πολέμιος ἐχθρὸς, τὸ λαμπρὸν τῆς ψυχῆς σου μὴ φέρων καθορᾶν μακάριε, ἀλλ' ὡς Δαθὰν καὶ Ἀθειρὼν, ταῖς σαῖς προσευχαῖς εἰς γῆν κατέποθη· διὰ τοῦτό σε οἱ πιστοὶ πρὸς τὸν Χριστὸν μεσίτην προτιθέμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος γ'.

Μέγα εὖρατο Εὐβοία κλέος, τὸν πανένδοξον Δαβὶδ τὸν θεῖον, ὡς ἱερᾶς ἀρετῆς καταγώγιον, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὁπαδὸν ἀληθέστατον, καὶ τῶν ὁσίων ἀπάντων ἐφάμιλλον· διὸ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε Πάτερ· ὅσιε, δωρήσασθαι πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α' στιχολ. κάθισμα ἤχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Εγκρατεία τὴν σάρκα Πάτερ ἐνέκρωσας, καὶ συντόνω δέησει τὸν νοῦν ἀνύψωσας, πρὸς τὴν ἀληκτον ζωὴν Δαβὶδ μακάριε, ἐνθα χορὸς τῶν ἀσκητῶν, εὐφραίνονται σὺν Ἀγγέλοις, μεθ' ὧν ἀπαύστως χορεύεις, ἐκδυσωπῶν τὸν Σωτῆρα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Δόξα καὶ νῦν.

Τὴν ταχεϊάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὰ κύματα ἀγνὴ καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ τὴν β' στιχολ. κάθισμα ἤχος γ'.

Θείας πίστεως ὁμολογία.

Θεῖον ὄργανον, τοῦ παρακλήτου, ἐκρημάτισας, πνεύματος μάκαρ, ταῖς ἀρεταῖς ἀναλάμπας ὡς ἥλιος, καὶ τὴν ψυχὴν σου λαμπρύνας τοῖς δάκρυσι· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρήσασθαι εἰρήνην τοῖς τιμῶσί σε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον, Δόξα καὶ νῦν.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηνησμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε πανάχραντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς, θείαις χάρισιν ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς, μητέρα σε κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Νηστεία συνεχεῖ, τὴν ψυχὴν σου λαμπρύνας, δοχεῖον ἀληθῶς, τῆς ἀγίας Τριάδος, ἐγένου μακάριε, καθαρὸν καὶ τερπνότατον· ὅθεν ἔτυχες ἀμαραντίνων στεφάνων, καὶ χορεύεις νῦν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων αἰεὶ εὐφραϊνόμενος.

Θεοτοκίον Δόξα καὶ νῦν.

Προστάτην πρὸς Θεὸν, κεκτημένοι σε πάντες, προστρέχομεν σεμνὴ, τῷ ἀγίῳ ναῶ σου, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρὰ σοῦ ἀειπάρθενε· ῥῦσαι οὖν ἡμᾶς, τῆς τῶν δαιμόνων κακίας, καὶ ἐξάρπασον, ἐκ καταδίκης φρικώδους, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Δόξα, Ταῖς τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τότε ἤχος β'.

Οςιε Δαβὶδ παμμακάριστε, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἑορτάζοντας κοίμησιν, ἐκ πάσης περιστάσεως λύτρωσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἤχος πλ. δ'.

Υἱὸν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς.

Καὶ τοῦ ἁγίου, ὡδὴ α'. ἤχος ὁ αὐτός.

Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Μεγαλοφώνως τὴν σεπτὴν σου κοίμησιν, ἐγκωμιάσωμεν νῦν· ἡ γὰρ τῶν ἱαμάτων χάρις, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὸ εὐτονον διήγειρεν· ὅθεν πίστει σοι κράζω, Χριστὸν δυσώπησον ὅσιε, τὴν ἐμὴν φωτίσαι διάνοιαν.

Εκ βρέφους Πάτερ, τὸν Χριστὸν ἐπόθησας, καθαρωτάτῳ νοί· διὸ τῆς πατρίδος σεαυτὸν ἀπεμάκρυνας, καὶ τούτῳ ἤχολούθησας, προσευχαῖς καὶ νηστείαις, ἐν ὅρεσι διαιτῶμενος, καὶ τῇ ἀπαθείᾳ κοσμούμενος.

Λαμπρόν ἐστήσω κατὰ πάντων τρόπαιον, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν· ἡ γὰρ θεία χάρις, ἄνωθεν ἐφώτισε τὴν σὴν ψυχὴν μακάριε, καθαρὸν σε δοχεῖον, ἐργασαμένη τοῦ πνεύματος, καὶ θαυματουργὸν ἱερώτατε.

Περιχαρῶς πρὸς τὰ τῶν πόνων σκάμματα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐχώρησας Πάτερ, καὶ κατεπολέμησας, τοὺς δαίμονας ὡς ἄσαρκος· ὅθεν νίκης βραβεῖον, ἐδέξω παρὰ τοῦ κτίστου σου, τοῦ ἐνδυναμοῦντός σε πάντοτε.

Θεοτοχίον.

Μέγας ἐφάνης οὐρανὸς Πανάχραντε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς.

τὸν γὰρ Θεὸν λόγον, συλλαβοῦσα ἔτεκες, ὑπερφυῶς ἐν μήτρᾳ σου· διὸ πίστει βοῶμέν σοι τοῦτον Παρθένε ἱκέτευε, πάντας ἡμᾶς κολάσεως ῥύσασθαι.

Ὤδὴ γ'· τῆς Θεοτόκου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην.

Τοῦ ἁγίου, ὁ αὐτός.

Ω Χριστὲ πᾶσι δίδου, ἀμαρτιῶν ἄφεσιν, τοῖς ἐν τῇ μονῇ ἀσκούμένοις τοῦ σοῦ θεράποντος, Δαβὶδ καὶ λύτρωσαι, τούτους ἐκ πάσης ἀνάγκης, ἵνα σε δοξάζωμεν τὸν ὑπεράγαθον.

Παραδείσου τῷ κάλλει, νῦν ἐντρυφᾷς ὅσιε, καὶ θεωριῶν ἀπορρήτων ἐμπλεως γέγονας· διὸ τοὺς δούλους σου, τοὺς μετὰ πόθου τελούντας, τὴν σὴν ἀξιέπαινον μνήμην περισώζε.

Ρωμαλέος ἐφάνης, ἐν πειρασμοῖς πάντοτε, καὶ ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις καρτερικώτατος· ὅθεν ὁ δόλιος, τὴν σὴν μὴ φέρων ἡσχύνθη, καθορᾷ ἀγνότητα, Πάτερ πανόλβιε.

Ο λαμπρότατος βίος, σοῦ παμμακάριστε, καὶ ἡ τῶν ἡθῶν εὐχοσμία καὶ ἡ ταπείνωσις, πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀμαρτημάτων παντοίων, διήγειρεν ἅπαντας τοὺς ἐνορῶντάς σοι.

Θεοτοχίον.

Ανυμνοῦμεν Παρθένε, τὸν ὑπὲρ νοῦν τόκον σου, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκαρποφόρησας, καὶ σὲ δοξάζομεν τὴν ἀληθῶς Θεοτόκον, καὶ μετὰ τὴν κύσιν παρθένον μείνασαν.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Απὸ βρέφους ἐπόθησας ἀληθῶς, τὸν ἡσύχιον βίον καὶ τὰ τερπνὰ, τοῦ κόσμου κατέλιπες, ὄντως πάντα ὡς σκύβαλα, καὶ Χριστῷ προθύμως αὐτῷ ἠκολούθησας, μοναχὸς γενόμενος καὶ

τούτου διάκονος· ὅθεν ἐγκρατεία, προσευχῇ, καὶ δακρύοις, σαυτὸν ἀπεκάθηρας, καὶ χορεύεις νῦν ἄληκτα, μετ' Ἀγγέλων μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῇναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ὡδὴ δ'· τῆς Θεοτόκου. Εἰσακήχοι Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον.

Τοῦ ἁγίου, ὁ αὐτός.

Θεῖα χάρις ἐδόθη σοι, παρὰ τοῦ Σωτῆρος μακαριώτατε, θεραπεύειν ἀρρωστήματα, καὶ ποικίλα πάθη χαλεπώτατα.

Υ'πετάζω τὸ φρόνημα, Πάτερ τῆς σαρκὸς δυνάμει τοῦ πνεύματος· διὰ τοῦτο συγχορεύεις νῦν, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εὐφραίνόμενος.

Μακαρίως τὸν βίον σου, ἐπὶ γῆς διήνυσας μάκαρ ὅσιε· διὰ τοῦτο καὶ μακάριον, παρὰ τοῦ Σωτῆρος τέλος εἴληφας.

Ωσπερ πύργος ἀκλόνητος, πρὸς τὰς προσβολὰς ἐφάνης μακάριε· τῶν δαιμόνων διὸ ἔτρεψας, τὰς δυνάμεις τούτων καὶ τὸ φρύαγμα.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐκφράσαι δυνήσεται, θαῦμα τῆς λοχείας σου τὸ παράδοξον, τῶν ἁγίων ἀειπάρθενε, ὃ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἀκατάληπτον.

Ὡδὴ ε'· τῆς Θεοτόκου. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐμπλησον ἁγνὴ εὐφροσύνης.

Τοῦ ἁγίου, ἵνα τί με ἀπώσω.

Συμφορὰς πολυτρόπους, κατὰ σοῦ ὁ δόλιος ἐχθρὸς ἐδείκνυε, καὶ τῆς διανοίας τὸ στερρόν ἐπειράτο νικῆσαί σου, ἀλλ' αἰσχύνας Πάτερ, σαῖς προσευχαῖς τὰ βέλη τούτου, ὁλοκλήρως αὐτὸν ἐξηφάνισας.

Τὰς σὰς χεῖρας ἐκτείνας, πρὸς Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον Πάτερ πανόλβιε, πλήθη τῶν κωνόπων, τοὺς ἐν Δίῳ οἰκοῦντας τιτρώσκοντα, σῇ πρεσβείᾳ μάκαρ, αὐθημερὸν ἀπελυτρώσω· διὰ τοῦτο σε νῦν μακαρίζομεν.

Οπηνίκα ἐγένου, χρόνων πέντε καὶ δέκα μακαριώτατε, τῶν σῶν γεννητόρων, τὴν ἀγάπην καὶ τούτους κατέλιπες, καὶ Χριστῷ τῷ ὄντως πατρὶ καὶ πάντων εὐεργέτῃ, μετὰ πόθου πολλοῦ ἠκολούθησας.

Υ'πηρετῆς ἐγένου, καὶ πιστὸς διάκονος, καὶ φίλος γνήσιος Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος· διὰ τοῦτο καὶ δόξης τετύχηκας, παρ' αὐτοῦ τρισμάκαρ, λαμπρᾶς καὶ θείας σὺν ἁγίοις· τὸν γὰρ βίον ἁγίως διήνυσας.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ὃν ἐκυοφόρησας Χριστὸν ἰκέτευε, τῆς ἐπουρανίου βασιλείας τυχεῖν καὶ λαμπρότητος, μετὰ τοῦ ὁσίου Δαβὶδ καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἡμᾶς πάντας τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ὡδὴ ζ' τῆς Θεοτόκου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.
Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσε.

Καὶ τοῦ ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σοφίας πνευματικῆς, ἐγένου πλήρης μακάριε· διὸ σοφίαν πιστοῖς, τρανῶς ἀνεκήρυξας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, μέλπειν καὶ δοξάζειν, μίαν φύσιν τρισυπόστατον.

Απείληφας ἀληθῶς, τῶν σῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· διὸ κατεσκήνωσας, πρὸς μάνδραν οὐράνιον, ἐνθα εὐφροσύνη, καὶ χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος.

Γεηπονήσας πιστῶς, ψυχῶν ἐνθέων τὴν ἄρουραν, πρὸς ἀποθήκας αὐτῶν, τὸν σπόρον ἐκόμισας, ἐν οὐρανῷ πάνσοφε, ἐνθα συγχορεύεις, ἐντρυφῶν τῷ παντοκράτορι.

Ὡς ἐκ πηγῆς καθαρᾶς, καὶ ἀεννάου τὰ νάματα, οἱ λόγοι σου χρουνηδόν, ἐκ στόματος ἔρρεον, καὶ πάντας κατήρδευσαν, διδάγμασι θείοις, τοὺς πιστοὺς θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητὸν, τὸν ὑπεράγιον τέτοκας, Σωτήρα καὶ λυτρωτὴν, τοῦ κόσμου Πανάχραντε, ὄνπερ καθικέτευε, λυτρωθῆναι πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνευφημοῦντάς σε.

Κοντάχιον, Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ λαμπρότατος, ὥφθης ἐν κόσμῳ, καταυγάζων ἅπαντας, τοὺς προσιόντας σοι πιστῶς, Δαβὶδ πατέρων τὸ καύχημα, τῶν ἱαμάτων τοῖς θείοις χαρίσασιν.

Ὁ Οἶκος.

Υμνον ἅπαντες πιστοὶ τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, τῷ δωρησα-

μένῳ ἰσχύν, τῷ αὐτοῦ θεράποντι Δαβὶδ κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν ἀγωνίσασθαι· οὗτος γὰρ ἀληθῶς τῇ δυνάμει τοῦ σαυροῦ τὰς συμπλοκάς τῶν πονηρῶν κατέβαλε δαιμόνων, ἐπὶ γῆς βιώσας ὡς ἄσαρκος· διὸ ἀξίως αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, καταπλουτίζει γὰρ λαμπρῶς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ προσερχομένους τῶν ἱαμάτων τοῖς θείοις χαρίσμασι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Νοεμβρίῳ α. μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσαντος.

Δαβὶδ Γολιάθ κατέβαλε τῷ λίθῳ,

Δαβὶδ προσευχῇ κατέβαλε τὰ πάθη.

Δαβὶδ συνήφθης τῷ πάλαι Δαβὶδ νέε.

Ὡδὴ ζ' τῆς Θεοτόκου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες.
Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν.

Καὶ τοῦ ἁγίου, Παῖδες Ἑβραίων.

Νέμεις ἀφθόνως τὰς ἰάσεις, τοῖς προστρέχουσι τῇ σῇ σοφῷ τρισμακάρ, μετὰ πόθου πολλοῦ πιστῶς καὶ προσκυνοῦσι ταύτην, καὶ τὴν ἁγίαν κοίμησιν σοῦ σεπτῶς ἀνευφημοῦσιν.

Αγχεὶ χαρμόσουν ἡμέραν, καὶ ἐόρτιον ἡ σὴ μονὴ παμμάκαρ, ὡς χρυσὸν τὸ σεπτὸν σου σῶμα κεκτημένη, δι' οὗ πάντοίων ῥύεται, νοσημάτων ψυχοφθόρων.

Σήμερον Εὐβοία σκιρτάτω, καὶ ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς συμφῶνως ἀνυμνείτω, ἄρρωγὸν ἐν κινδύνοις τοιοῦτον κεκτημένη, Δαβὶδ τὸν ἀξιέπαινον, καὶ Ἀγγέλων συμπολίτην.

Σὺ τῷ δεσπότῃ τῶν ἀπάντων, ναὸν ἡγείρας ἐν ᾧ σου τὰς δεήσεις, μετὰ πόθου πολλοῦ ἀνέπεμπες πρὸς τοῦτον, καὶ ἐκβοῶν ἐκράύγαζες, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ινα συμφῶνως ὦ Παρθένε, διανοίᾳ σε εἰλικρινεῖ ὑμνῶμεν,

μὴ παρίδῃς ἡμᾶς δεινοῖς κατεχομένους, ἀλλὰ συνήθως φά-
νηθι, βοηθὸς ἡμῖν καὶ σκέπη.

Ῥδὴ ἡ· τῆς Θεοτόκου. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.
Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους.

Καὶ τοῦ ἁγίου, Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Ο εἰδὼς σου τὰ βάθη τῆς καρδίας, καὶ τὸ τέλος σαφῶς
προαγορεύει, τῆς ἐκδημίας σου Πάτερ Θεοφόρε· διὸ τοῖς μα-
θηταῖς σου ἔλεγες, ὁ Χριστὸς ἐπέστη, ἰδοὺ νῦν ἄοράτως.

Υπεδέξω γενναίως τὰς βασάνους, καὶ τὰς ὕβρεις παμμά-
καρ τῶν ἀπίστων, ἃς κατὰ σοῦ ὁ πλάνος ἐτεκτήνατο, τὸν θερ-
μόν σου πόθον, τὸν πρὸς Σωτῆρα, θέλων ἀνατρέψαι.

Μέγας ὄντως ὑπέρμαχος ἐφάνης, ἐν κινδύνοις τοῖς κατα-
πονούμενοις, καὶ ἐν ταῖς νόσοις ἱατρὸς πανάριστος· ὅθεν σὲ
ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απὸ πάσης δαιμόνων ἐπηρείας, τοὺς τιμῶντας τὴν σὴν
παμμάκαρ μνήμην, Χριστὸν ῥυσθῆναι πάντοτε ἰκέτευε, καὶ
τῆς βασιλείας τῆς ἐπουρανίου ποιῆσαι κληρονόμους.

Θεοτοκίον.

Οταν ἔλθῃ ὁ σὸς Υἱὸς Παρθένε, κρῖναι πάντας δικαίους
καὶ ἀδίκους, αὐτὸν ἰκέτευε συντάξαι, ἅμε σὺν τῇ χορείᾳ, ἅ-
πάντων τῶν δικαίων.

Ῥδὴ θ'· τῆς Θεοτόκου. Κυρίως Θεοτόκον.
Ροήν μου τῶν δακρύων.

Καὶ τοῦ ἁγίου, Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Κατεύνασον παμμάκαρ τοὺς πειρασμούς, τῶν δαιμόνων

τοὺς νῦν ἐνοχλοῦντάς με, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, τὴν ἀθλίαν κατα-
γαγεῖν, εἰς σκοτεινὰ σκηνώματα, σπεύδοντας βιαίως· δύνασαι
γάρ, πρεσβείαις πρὸς τὸν κτίστην, ὑπὲρ ἐμοῦ ποιῆσαι, ἵνα
τῆς βλάβης τούτων ῥύσῃ με.

Ανῆλθες πρὸς τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ὃν ἐπόθησας ἀπὸ νεό-
τητος, καὶ τὴν αὐτοῦ διὰ θεωρίας εἰλικρινοῦς, νῦν καθορᾷς
λαμπρότητα, μετὰ τῶν ἁγίων διηνεχῶς· διὸ τοὺς σὲ τιμῶν-
τας, ἐκ βλάβης ψυχοφθόρου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διαφύλαττε.

Ρυσθῆναι πάντας μάκαρ ἐκ πειρασμῶν, τοὺς πιστοὺς τὸν
Θεὸν καθικέτευε, σαῖς προσευχαῖς, καὶ τοὺς ἐνοικιοῦντας τῇ
σῇ μονῇ, ἀτρώτους ἀπειράστους τε, πάσης ἐπηρείας, διατηρῶν
ἀπάλλαττε θεόφρον, τοῦ δράκοντος Βελίαρ, ἵνα ἀπαύστως
σὲ δοξάζωσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἄγκυραν κεκτήμεθα οἱ πιστοί, ἐν πελάγει τοῦ βίου θλι-
βόμενοι, μῆτερ Θεοῦ, καὶ ταῖς τρικυμίαις τῶν πειρασμῶν, δει-
νῶς καταποντούμενοι· διὸ σπεῦσον πάντας ἐκ τοῦ βυθοῦ, λυ-
τρώσασθαι τῆς πλάνης, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, καὶ μετὰ πό-
θου μεγαλύνοντας.

Ἐξαποστειλάριον, Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τιμήσωμεν φιλέορτοι, μετ' ἐγκωμίων σήμερον, τὴν ἱερὰν
τοῦ Ὁσίου, καὶ ἀξιέπαινον μνήμην, Δαβὶδ συμφώνως ἅπαντες·
αὐτὸς γὰρ κατεπάτησε, τὸ θράσος τοῦ ἀλάστορος, καὶ νῦν
πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε καθικέτευε, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, τῆς ἐνεστώ-
σης ἀνάγκης, πάντας ἡμᾶς λυτρωθῆναι, καὶ τῆς φρικτῆς κα-

λάσεως· σὲ γὰρ προστάτην ἄχραντε, καὶ βοηθὸν κεκτημένα, ἐν πειρασμοῖς καὶ κινδύνοις, καὶ σὲ δοξάζομεν πάντες.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δαβὶδ πατέρων τὸ καύχημα, πιστῶς τὴν μνήμην τὴν σὴν, ἐκτελοῦντας ἰκέτευσεν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος, ὃν ἀπὸ βρέφους Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ ἠκολούθησας, τούτου προστάγμασι διὸ λαμπρῶς, χαίρων ἀνελήλυθας, πρὸς τὰ οὐράνια.

Δεῦτε μοναστῶν ὁμήγυρις, μετ' ἐγκωμίων φαιδρῶς, ἀνυμνήσωμεν σήμερον, Δαβὶδ τὸν πρῶτατον· οὗτος γὰρ κατηδάφισε, δαιμόνων πάντα τὰ μηχανήματα, καὶ ὥφθη πύργος ἀκαταμάχητος, σθένει τοῦ πνεύματος, ᾧ καὶ ἐκβοήσωμεν χαρμονικῶς, φύλαττε τὴν ποίμνην σου ἀξιοθαύμαστε.

Τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, ὄντως σὺ ἀπέλαβες, καὶ τρανῶς ἐποπτεύεις νῦν, ἐν τοῖς ὑφίστοις θείαν ἐνέργειαν, τῆς ἀνεκφράστου Πατερ ἐλλάμψεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σου τὴν λαμπρὰν πανήγυριν καὶ τὰ σεπτὰ, πάντες ἀσπαζόμενοι, λείψανα πάντοτε.

Χαίροις ὅσιον τὸ καύχημα, τῶν μοναστῶν ἡ τιμὴ, ἀγαλλίαμα σήμερον, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, Δαβὶδ παμμακάριστε, ἀξιοχρέως πάντες τιμήσωμεν, σὲ τὸν προστάτην, χριστιανῶν ἄρρωγόν, καὶ τὸν ἀντιλήπτορα καὶ βοηθόν, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, τῇ σου αἰγίᾳ σὸρῳ.

Δόξα, ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν σήμερον, τὴν σεβάσμιον μνήμην Δαβὶδ τοῦ τρισμακάρος· τῶν γὰρ πονηρῶν

δαιμόνων τὰς προσβολὰς ἀπεκροῦσατο, καὶ τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, ὡς ἱστὸν ἀράχνης αὐτοὺς διέλυσεν· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς παρὰ Χριστοῦ τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων ἐδέξατο, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύει νῦν, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἶτα ἡ θεία Λειτουργία. Τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου ᾧ δὴ γ' καὶ ς'. Τὸν Ἀπόστολον εἰς Ὅσιον ζῆτει τῇ ς' τοῦ Δεκεμβρίου. Ἀδελφοὶ πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν τῇ ιζ' Ἰανουαρίου, Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. Και-
ωνικόν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

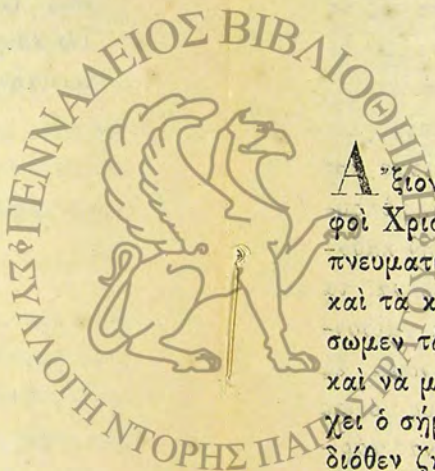

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΑΒΙΔ

ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ ΝΗΣΩ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ.

Ἄξιον εἶνε τῷ ὄντι καὶ χρεωστούμενον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ Χριστιανοί, νὰ ἀναγινώσκωμεν μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου πνευματικοῦ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, διηγούμενοι τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα αὐτῶν, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴ ἀμνημονήσωμεν τὰ λαμπρὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὰς θαυματουργίας, ἀλλὰ καὶ νὰ μιμηθῶμεν τὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν των, ἐξ ὧν ὑπάρχει ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ὁσιος Δαβὶδ, ὅστις ἐγένετο παιδιόθεν ζηλωτὴς καὶ μιμητὴς τῆς ἀληθοῦς καὶ εὐθείας ὁδοῦ, ἐκλεξάμενος τὴν καθαρωτάτην καὶ ἀγνὴν πολιτείαν, λέγω, τὸν μοναδικὸν βίον, μιμούμενος κατὰ πάντα τρόπον τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον τῶν ἐναρέτων ὁσίων ἀνδρῶν. Διότι οὗτος ὁ μακάριος διὰ τῶν ἐνθέων καὶ ὑψηλῶν κατορθωμάτων τῆς ἀρετῆς κατεφώτισε τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ μέχρι τοῦδε παρέχει ἀενάως τὰς χάριτας καὶ τὰς εὐεργεσίας εἰς ἐκείνους, οἵτινες μετ' εὐλαβείας προσκυνοῦσι τὴν πάντιμον αὐτοῦ κῆραν, καὶ ἐπικαλοῦνται εἰς ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα. Πρέπον εἶνε λοιπὸν νὰ διηγηθῶμεν, κατὰ τὸ δυνατόν ἡμῖν, τοῦ μακαρίου καὶ θεοφόρου τούτου πατρὸς ὁσίου Δαβὶδ τὰς ἀρετὰς καὶ λαμπρὰ θαυμάσια ἔργα, καὶ ὅσον τὸ

δυνατὸν νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ κατορθώματα αὐτοῦ πρὸς ψυχικὴν μας ὠφέλειαν.

Οὗτος λοιπὸν ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος ὑπουργὸς τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἦτο μὲν ἀπὸ τὴν χώραν, ἣτις ἐκαλεῖτο Γαρδινίτζα κειμένη πλησίον τοῦ Ταλαντίου εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἀντικρὺ εἰς τὴν Εὐβοίαν νῆσον, ὅστις ἤχημασε περίπου τὸ 1519 ἔτος, πατριαρχεύοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ αἰοιδίμου Ἱερεμίου· εἶχε δὲ γεννήτορας θεοσεβεῖς τε καὶ εὐλαβεῖς, καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Χριστόδουλος, ὦν κατὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης ἐστολισμένος μετὰ χαρίτων καὶ ἀρετῶν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Θεοδώρα, ἣτις τῷ ὄντι κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἀναδειχθῇ τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ δῶρον καθαρὸν· ἔζων δὲ καὶ οἱ δύο ἐναρέτως, δηλαδὴ μὲ προσευχάς, μὲ νηστείας, μὲ ἐλεημοσύνας, μὲ δάκρυα, παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον Θεὸν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας καὶ ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ διαβόλου, καὶ νὰ τοὺς ἀξιώσῃ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας. Εἰδὼς δὲ ὁ ἐλεῆμων Θεὸς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς των ἐχαρίσατο αὐτοῖς τέσσαρα τέκνα, τὰ μὲν δύο ἀρσενικά, τὰ δὲ δύο θηλυκά, εἰς τὰ ὅποια χαίροντες καὶ εὐφραινόμενοι ἐδόξαζον τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα, ἐξ ὧν ὁ μακάριος Δαβὶδ εὐφραίνεται καὶ εὐχαρίστει τοὺς γονεῖς του περισσότερον, ὡς ἔχων παρὰ τοῦ Κυρίου πλείονας χάριτας. Ὅτε δὲ ἐγένετο τῇ ἡλικίᾳ τριῶν χρόνων ὁ τρισόλβιος, ἐν μιᾷ νυκτὶ καθ' ὕπνον ἐφάνη αὐτῷ ὁ θεῖος Προδρόμος Ἰωάννης, λέγων, ἀνάστα τέκνον μου, καὶ ἀκολουθεῖ μοι, καὶ εὐθὺς ἠκολούθησε μετὰ χαρᾶς ὡς νὰ ἦτο γέρων, ἔμφρων καὶ συνετός. Ἐξελθόντες λοιπὸν ἀμφοτέροι ἐκ τοῦ οἰκήματος ἦλθον εἰς μίαν Ἐκκλησίαν κειμένην πλησίον τῆς χώρας ταύτης, ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου καὶ ἀμέσως εὐρέθη ἡ θύρα τῆς Ἐκκλησίας ἠνεωγμένη τῇ θεῇ ἐπιταγῇ, καὶ εἰσῆλθον ἔνδον τοῦ ναοῦ. Ὁ μὲν θεῖος Προδρόμος ἐφάνη τῷ μακαρίῳ Δαβὶδ, ὅτι ἐστάθη εἰς τὴν εἰκόνα, ἣτις ἔφερε τὸν χαρακτῆρα κατὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ Προφή-

του, τὸ δὲ παιδίον ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος μετ' εὐλαβείας, ἔχον τὰς χεῖράς του σταυροειδῶς, εἰς ἑξ ἡμέρας ὁλοκλήρους, ἀνυπόδητον καὶ ἀσκεπές, μόνον μὲ ἐν ὑποκάμισον, θεωροῦν τὸν τίμιον Προδρόμον. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ ἐγερθέντες τοῦ ὕπνου καὶ μὴ εὐρόντες τὸ παιδίον ἐλυπήθησαν μεγάλως· ὅθεν περιῆλθον τὴν χώραν ἐρευνῶντες διὰ τὸ παιδίον των, καὶ οὐχ εὗρον αὐτό· διὸ ἐλεεινολογούμενοι ἔκλαιον τὸ αἰφνίδιον τῆς στερήσεως τοῦ παιδὸς των. Κατὰ δὲ τὴν ἑκτὴν ἡμέραν δηλονότι, ἣτις ἦτο σάββατον, τῇ αὐτῇ ἑσπέρᾳ κατὰ τὸ ἔθος, κατήλθεν ὁ Ἱερεὺς ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην ἵνα ψάλλῃ τὸν ἑσπερινὸν μετ' ἑτέρων ἐγγχωρίων του Χριστιανῶν, καὶ ἐξαίφνης ὁρᾷ τὸ παιδίον του ἱστάμενον ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἀστράπτον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ἥλιος, καθὼ πεπλησμένον θείας χάριτος, καὶ ἐξέστη ὅλος ὑπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης χαρᾶς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον εὕρεσιν τοῦ παιδίου του, καὶ μετὰ δακρύων λέγει πρὸς αὐτό· τέκνον μου ἀγαπητὸν ποῦ ἦσο τόσας ἡμέρας; ποῖος σὲ ἔφερεν ἐνταῦθα; Τὸ δὲ παιδίον ἀμέσως, ὡ παραδόξου θαύματος, ἐδείκνυε δακτυλοειδῶς τὴν τιμίαν εἰκόνα τοῦ Προδρόμου, λέγων, ὡς γέρων νουνεχής· οὗτος, ἀγαπητέ μου Πάτερ, μὲ ἔφερεν ἀπὸ τῆς οἰκίας μας εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ναόν· καὶ ἐξέστησαν πάντες οἱ παρευρεθέντες Χριστιανοί, δοξάζοντες τὸν πανάγαθον Θεόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώσεν ὁ ἑσπερινὸς ἐπέστρεψεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετὰ τοῦ μακαρίου Δαβὶδ εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ δοξολογοῦντες ὑμνολογοῦν τὸ ὑπεράγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡσαύτως καὶ τοῦ θεοῦ Προδρόμου, τόσον οἱ γεννήτορες, ὅσον καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς χώρας διὰ τὸ ἐξαίσιον καὶ ἀξιάκουςτον θαῦμα.

Ἐκτοτε οὖν ὁ θαυμαστός καὶ παμμάκαρ Δαβὶδ ἐμφορηθεὶς τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναόν τοῦ Προφήτου Προδρόμου καὶ προσήρχετο, καθὼς φησὶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Ῥωμαίους Κεφ. ἡ. «Ὅσοι πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ» Βλέποντες οὖν οἱ γονεῖς

τοῦ παιδίου τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς χάριτας, ἃς ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, καὶ ὅσον τῇ ἡλικίᾳ προὔβαινε, τοσοῦτον ἠϋξανε καὶ εἰς τὰς ἀρετὰς, ὑμνολογοῦντες ἐδόξαζον τὸν παντάνακτα Θεόν.

Ἄφ' οὗ δὲ ἦλθεν ἐν τῇ πρεπούσῃ ἡλικίᾳ ὁ μακάριος, οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, ὅπως διὰ τούτων ἀναγινώσκη τὰς θείας γραφὰς καὶ ἱερὰς βίβλους πρὸς μείζονα ὠφέλειάν του· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐστολίζετο διὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ ἀναγνώσεων ὁ μακάριος, καὶ μάλιστα μὲ τὴν γύμνασιν καὶ ἀσκησιν τῆς ἀρετῆς, μὲ νηστείας, μὲ ἀγρυπνίας, μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις πρὸς τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν, καὶ ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐνησχολεῖτο μετὰ πόθου πολλοῦ ἐπικαλούμενος τὸν Δεσπότην Χριστὸν βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα, ἵνα καταπατήσῃ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν διάβολον, καὶ νὰ ἀξιωθῇ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, τῆς ἀνεκλαλήτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιáσεως καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, περὶ ὧν ἀείποτε ἐφρόνει καὶ διενοεῖτο ἀναγινώσκων τὸν μακάριον Παῦλον, τὸν λέγοντα περὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν· «Ἄδφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη πώποτε, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Διὰ παντὸς δὲ ἦτο πρόθυμος νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῶν γεννητόρων του, μάλιστα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, ὁπότε ὁ πατήρ αὐτοῦ μετήρχετο τὴν γεωργικὴν, μετ' ἐπιμελείας ἔτρεχεν εἰς τὰ χωράφια, συνεργάτης γινόμενος τῷ πατρὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀνεπαύετο μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας, ἀποφεύγων τὴν ὑπερβάλλουσαν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ὁ αἰίδιμος Δαβὶδ ἐν ὥρᾳ τοῦ σφοδροῦ καύματος προσηύχετο, ἀναπέμπων δοξολογίας τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ πρὸς ταλαιπωρίαν καὶ κακουχίαν τοῦ σώματός του, καὶ τοιούτοτρόπως παραμένων τοῖς γεννήτορσιν αὐτοῦ μετ' εὐπειθείας καὶ ὑπακοῆς διῆγε τὸν βίον του, καὶ μάλιστα μηδένα ἔχων πνευματικὸν πατέρα ὁδηγόν· διόπερ λυπούμενος ἐδέετο τοῦ

Θεοῦ, ὅπως ἀναδείξῃ αὐτῷ τὸν τῆς ἀληθείας δρόμον, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ πόθου καὶ σχοποῦ.

Μετὰ δὲ καιρὸν πολὺν ἔχων ὅλην τὴν ἐλπίδα του ἐξηρτημένην εἰς τὸν ἅγιον Θεὸν προσευχόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς παρεκάλει αὐτὸν τὸν κηδεμόνα τοῦ παντός νὰ τὸν ὁδηγήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἀρμόδιον καὶ ἀκύμαντον λιμένα, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς τρικυμίας καὶ ταραχὰς τοῦ ματαίου βίου καὶ τὰς ὁσημέραι ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλὰς τοῦ δολίου δράκοντος, ἵνα κερδήσῃ τὴν μακαρίαν ζωὴν τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν.

Φθάσας δὲ τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαπέντε χρόνων ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ποιήσας εὐχὴν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ εἶπε· «Δέσποτα καὶ Δημιουργὲ ἀπάσης τῆς κτίσεως, εὐσπλαγχνε καὶ πολυέλεε Θεέ, ὁ καταδεξάμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἀκηράτου μητρός σου καὶ ἐξ αὐτῆς γεννηθῆναι καὶ σταυρωθῆναι καὶ ταφῇ δοθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι, σὺ Βασιλεῦ πανάγιε, ἐπάκουσον ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου καὶ ὁδήγησόν με ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, ἵνα καγὼ ὁ δειλταῖος ἀξιωθῶ τῆς ἐπηγγελμένης ἐκείνης οὐρανίου σου μακαριότητος».

Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ὡς οἰκτίρμων καὶ εὐσυμπάθητος, ὁ θέλων τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτοῦ, καὶ καθὼς ἐξῆλθε τῆς πατρίδος του εὐθὺς εὐρίσκει ἓνα ἐνάρετον ἄνθρωπον καθ' ὁδόν, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἀκάκιος. Οὗτος δὲ ἦτο πολὺς εἰς τὴν σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἐγνωσμένος εἰς διαφόρους τόπους, ὡς ὠφελήσας διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων. Τούτου γίνεται ἀληθὴς μαθητῆς, ὑποσχεθεὶς νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπακοὴν καὶ νὰ εἶνε πρόθυμος διὰ παντὸς εἰς τὰ ὑπουργήματα τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων. Ὁ δὲ μακάριος Ἀκάκιος ἐδέχθη μετὰ προθυμίας τὸν Ὅσιον, προσρῶν ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ὁ παμμάκαρ Δαβὶδ θαυμάσιος καὶ ἀξιος

δῶρον τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ καὶ τὸν ἔγραψε συνασκητὴν μετ' ἄλλων πατέρων, διδάξας αὐτὸν καὶ καθοδηγῆσας εἰς ἅπαντα τὰ ἐπόμενα τοῦ μοναδικοῦ βίου, καὶ εὐθὺς ἐνέδυσεν αὐτὸν τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ ἐνασχολῇται εἰς κόπους καὶ ἰδρώτας ἀσκητικούς. Ἐκτοτε λοιπὸν ὁ μακάριος Δαβὶδ κατεγίνετο εἰς κόπους, εἰς ἀγρυπνίας, εἰς νηστείας, εἰς δεήσεις καὶ προσευχὰς καὶ εἰς τελείαν ἀποχὴν τῶν κακῶν, καὶ ἐσπούδαζε διὰ παντός νὰ γένῃ ἔξω τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ φθοροποιοῦ κόσμου, διὰ νὰ γένῃ θῦμα καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως.

Ἦναγκάζετο δὲ μάλιστα ὁ Ὅσιος κατὰ συνέχειαν παρὰ τοῦ γέροντός του Ἀκακίου χάριν δοκιμῆς εἰς τὸ νὰ περιφρονῇται μὲ λόγια μεμπτά καὶ ψυχρότατα, καὶ ἐπέμπετο παρ' αὐτοῦ νὰ πωλῇ στάχτην· ὁ δὲ αἰδιδίμος Δαβὶδ μὲ μεγάλην ταπεινοφροσύνην καὶ ἄμετρον ὑπομονὴν ὑπέμενε καρτερώτατα, καὶ ἔκαμνε κάθε πρόσταγμα τοῦ γέροντός του, εἰδὼς ὅτι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ὑπακοὴ ἀποκατασταίνει τὸν ἄνθρωπον νὰ δοξασθῇ παρὰ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀξιωθῇ τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Μετ' ὀλίγον ὁ διδάσκαλος τοῦ Ὁσίου ὁ πατὴρ Ἀκάκιος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον ἐπὶ σκοπῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος νὰ εὕρῃ ἄλλους πλέον ἐναρέτους ἄνδρας χάριν συναστροφῆς καὶ ὁμιλίας πρὸς αὐξήσιν καὶ πλεονασμὸν τῆς ἀρετῆς· ἔλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὅσιον Δαβίδ. Περιπατοῦντες οὖν ἀμφοτέρω καὶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιερχόμενοι πολλὰ μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν ὅ,τι ἐπόθουν, ἦλθον εἰς τὴν Ὁσσαν, ἣτις εἶνε μετὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· ἐκεῖ δὲ μαθόντες τὸ μοναστήριον τοῦ Οἰκονομίου εἰσῆλθον καὶ παρέμειναν ὀλίγον, καὶ ὠφελήθησαν παρὰ τῶν πατέρων ἐκείνων, ὁμοίως καὶ οἱ πατέρες ἐκεῖνοι ἐκ τούτων, ἐπειδὴ ἡ ἀσκησις καὶ ἡ γύμνασις τῆς ἀρετῆς ἐγίνετο ἀκωλύτως. Βλέποντες δὲ μάλιστα οἱ ἐκεῖ συνασκούμενοι πατέρες τὸν μακάριον Δαβίδ, ὅτι ἐξετέλει μεγάλα

κατορθώματα ἀρετῶν καὶ ἀμέτρους κόπους καὶ ἀγῶνας, καὶ ἐπροχώρει ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸ χρεῖτον τῆς ἀρετῆς, ὡς φησιν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· «Τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος» παρεκίνοῦν καὶ ἐβιάζον αὐτὸν τὸν αἰδιδίμον νὰ δεχθῇ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱεροδιακονίας, ἐπειδὴ ἐπρόβλεπον, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ἐντελὴς εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἔχει νὰ φωτίσῃ μὲ τὰς πνευματικὰς του διδασκαλίας καὶ νοουθεσίας πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων.

Ἀνεδέχθη λοιπὸν τὸ τῆς Ἱεροδιακονίας ἀξίωμα εἰς τὸ διαληφθὲν μοναστήριον, καὶ ὡς καθαρὸς καὶ γνήσιος δοῦλος τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ὑπηρετεῖ εὐλαβῶς τὰ θεῖα Μυστήρια.

Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν πάλιν ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ὁ ἱερός Ἀκάκιος καταφλεγόμενος ὑπὸ θεοῦ ἔρωτος ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἱερὰ μοναστήρια, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς ἐκεῖσε ἀσκητὰς χάριν εὐλογίας, καὶ νὰ γένῃ μιμητὴς τῆς ἀρετῆς ἐκείνων. Ὅθεν ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν μακάριον Δαβίδ, τῇ θεῇ συνάρσει, ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, περιῆλθεν ὅλα τὰ μοναστήρια καὶ τὰς σκήτας, καὶ λαβὼν οὐκ ὀλίγον καρπὸν τῆς ἐνθεοῦ ἀρετῆς ἔκρινεν εὐλογον πάλιν ὁ σεβάσμιος πατὴρ Ἀκάκιος νὰ ἀποπλεύσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ δὲ ὅσιος Δαβίδ ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν μονὴν τῆς ἀγίας Λαύρας τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, λέγω, χαίρων δὲ καὶ ἀγαλλόμενος μετῆρχετο τὸν ἀσκητικὸν βίον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἀκάκιος φθάσας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Πατριάρχου· ὁ δὲ Πατριάρχης ἰδὼν τὸν αἰδιδίμον Ἀκάκιον, τῷ ὄντι τὸ σκεῦος τῆς ἀκακίας, καὶ πληροφορηθεὶς τὸν βίον τοῦ τὸν καθαρὸν καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ τὴν ἐνάρετον, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσῃ παρ' ἄλλων, ὑπερευχαριστήθη. Μετὰ ταῦτα δὲ γενομένης συνόδου ἱερᾶς μετὰ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, καθῆκον ἐκρίθη παρὰ πάσης τῆς ἀγίας συνόδου νὰ

τιμηθῇ ὁ αἰδίδιμος Ἀχάκιος διὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὡς ὢν ἄξιος ἐργάτης τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἵνα ποιμάνῃ τὸ λογικὸν ποίμνιον, ἵνα πληρωθῇ ἡ φωνὴ ἡ Εὐαγγελικὴ, ἡ λέγουσα· «Οὐ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τῇ λυχνίᾳ καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ» καὶ τοιουτοτρόπως χειροτονηθεὶς ἡξιώθη τοῦ μεγίστου καὶ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης, λαχὼν τῆς μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης.

Ἀφ' οὗ δὲ κατῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἔστειλεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ ἐπῆρε τὸν ἀγαπητὸν του ὑποτακτικὸν καὶ καθαρὸν ὑπουργὸν τοῦ Θεοῦ, λέγων τὸν πανάριστον Δαβὶδ, καὶ ὡς ἔφθασεν οὗτος εἰς τὴν Ναύπακτον ἐντὸς τῆς μητροπόλεως, μεγάλη χαρὰ ἐγένετο ἀμοιβαία εἰς τοὺς δύο, δηλαδὴ εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ εἰς τὸν ὅσιον Δαβὶδ. Καὶ ἀμέσως ὁ γέροντάς του μετὰ χαρᾶς ψυχικῆς λέγει τὸν ἐνθεον σκοπὸν του πρὸς τὸν Δαβὶδ· τέκνον μου ἀγαπητὸν ἐν Κυρίῳ, ἐγὼ ἐπίτηδες σὲ μετεκάλεσα ἐκ τῆς μονῆς νὰ σὲ χειροτονήσω Ἐπίσκοπον, νὰ ποιμάνῃς λαὸν, διότι εἶσαι ἄξιος ἐργάτης καὶ διδάσκαλος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἵνα φωτίζῃς ψυχὰς ἀνθρώπων. Ὁ δὲ μακάριος Δαβὶδ μηδὲν ἔστερξεν, ἀν καὶ ἦτον ἄξιος αὐτοῦ τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος, ἐπειδὴ κατεφρόνει τὴν δόξαν, καὶ ἡσπάζετο τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ ἡσυχίαν· διὸ καθ' ἐκάστην κατεγίνετο καὶ ἐνησχολεῖτο νὰ φυλάξῃ τὴν ψυχὴν του ἄσπιλον καὶ καθαρὰν ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ ἐνέδρας τοῦ δολίου Σατανᾶ, καὶ νὰ τὴν λαμπρύνῃ μὲ τὰ πρέποντα προτερήματα καὶ ἀρετὰς, θέλων νὰ ἀφανίσῃ τελείως τὰς τῆς σαρκὸς ἀτάκτους κινήσεις καὶ ὁρμὰς, καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν. Διὰ τοῦτο μὲ μεγάλας νηστείας καὶ μὲ ὁλονυχτίους ἀγρυπνίας καὶ συνεχεῖς γονυκλισίας ἐταλαιπώρει τὸν ἑαυτὸν του, ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἐχώρτασε τὴν κοιλίαν μὲ φαγητὸν, ποτὲ δὲν ἐφόρεσεν εὐμορφον φόρεμα, ποτὲ δὲν ἐγέλασεν ἄτακτα, ποτὲ δὲν ἔκαμε τίποτε ἐναντίον τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀλλ' εἶχε διὰ παντὸς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐπεστηριγμένον εἰς τὴν ψυ-

χὴν του, καὶ ἡσπάζετο τὴν ταπεινώσιν καὶ ἦτον ὑποταγμένος πρὸς τὸν ἅγιον γέροντά του καὶ πνευματικὸν του πατέρα· διὰ νὰ μάθῃτε λοιπὸν πόσῃ ὑπακοῇ εἶχεν ὁ παμμακάριστος εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ἀκούσατε μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξῆς διήγημα.

Ὁ ὅσιος Δαβὶδ ἐστάλη παρὰ τοῦ γέροντός του ἐκ Ναυπάκτου εἰς τὴν Ἀρταν διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν· ἡ ὁδὸς ἡ ἀπέχουσα τῆς Ναυπάκτου ἄχρι τῆς Ἀρτης εἶνε τεσσάρων ἡμερῶν, ὁ μακάριος ἐπειδὴ συνείθιζε νὰ περιπατῇ ἀνυπόδητος φθάσας εἰς τὴν Ἀρταν ἵστατο ἐν μέρει τινὶ χάριν ἀναπαύσεως· ἰδὼν δὲ αὐτὸν εἰς ἄρχων θεοφιλῆς καὶ φιλόπτωχος ἀνυπόδητον εὐθὺς ἠγόρασε μίαν ζυγὴν ὑποδήματα, καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Ὅσιον καὶ τῷ λέγει παρακαλῶν· δοῦλε τοῦ Θεοῦ λάβε αὐτὰ τὰ ὑποδήματα καὶ βάλε τα εἰς τοὺς πόδας σου καὶ μὴ ταλαιπωρῆς τόσο πολλὰ τὸν ἑαυτὸν σου· ὁ δὲ μακάριος Δαβὶδ ἐννοήσας τὴν εὐλάβειαν τοῦ ἀρχοντος τὰ ἐδέχθη καὶ τὰ ἐφόρεσε· καὶ ἀφ' οὗ ἔχαμεν ὅλα τὰ προστάγματα τοῦ γέροντός του ἁγίου Ναυπάκτου, ἐπέστρεψεν ὀπίσω ταχέως. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ὁ γέροντάς του ἰδὼν τὸν Δαβὶδ φοροῦντα τὰ ὑποδήματα, λέγει πρὸς αὐτὸν μετὰ θυμοῦ· ὦ Γέρον (ἐπειδὴ οὕτω ἐκαλεῖτο παιδιόθεν ὁ μακάριος διὰ τὴν πολλὴν φρόνησίν του) τίς σου ἔδωκε τὰ ὑποδήματα αὐτά; ὁ δὲ ὅσιος Δαβὶδ μετ' εὐλαβείας πολλῆς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· ἓνας ἄνθρωπος φιλόχριστος, Πάτερ μου, μοὶ τὰ ἐ χάριεν· ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς λέγει πρὸς αὐτόν· αὐτὴ εἶνε ἡ ὑποταγὴ τὴν ὁποίαν σώζεις πρὸς ἐμὲ, ὦ Γέρον; καὶ διατί δὲν ἦλθες ἀνυπόδητος, καθὼς ὑπῆγες; ἀλλὰ ἐλυπήθης τὸν ἑαυτὸν σου; ἀπελθε λοιπὸν, καὶ δὸς τὰ ὑποδήματα ὀπίσω εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος σοῦ τὰ ἔδωκε, καὶ πάλιν στρέψον ὀπίσω, καθὼς ὑπῆγες ἀνυπόδητος· τοῦτον τὸν κανόνα ἔκρινα νὰ σοῦ δώσω, διὰ νὰ μάθῃς ποτὲ νὰ μὴ κάμῃς ἔργον τι χωρὶς τῆς προσταγῆς μου. Τότε ὁ ταπεινόφρων Δαβὶδ ποιήσας μετάνοιαν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιτίμησιν, καὶ ἔπραξε καθὼς τὸν διέταξεν ὁ ἱερός ἐκεῖνος Ἀρ-

χιερεύς· καὶ ἀφ' οὗ ἐγύρισεν ὀπίσω, τὸν ὑπεδέχθη ὁ θεῖος ἀνὴρ μετ' εὐλαβείας καὶ χαρᾶς, ὡς ἄξιον ὑπηρέτην τοῦ Θεοῦ καὶ τέκνον τῆς ὑπακοῆς. Οὕτω διάγων δὲ μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἔλαμπε μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ θεῖα κατορθώματα, ὡς ἀστὴρ φαινότατος.

Εἶτα δὲ ἐχειροτονήθη καὶ ἱερεὺς, γενόμενος λειτουργὸς τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Μυστηρίων, καὶ ὅλος ἠϋξάνεν εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπιδίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ καμάτους, ὡς δένδρον πεφυτευμένον εἰς γῆν ἀγαθὴν, ὅπερ ὑψοῦτο τῇ θεῇ βοηθείᾳ, φέρον καρποὺς ἀγαθοὺς· διότι ἤκουε τὴν σοφίαν τὴν λέγουσαν· «Ὅσον μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπείνου σεαυτὸν, καὶ εὐρήσεις χάριν παρὰ Κυρίου.»

Ὅθεν διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ταπείνωσιν ἀπέφυγε τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης· ὁρῶν δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ τοῦ τόπου ἄρχοντες τὰς οὐρανίους χάριτας καὶ προτερήματα τὰ ὅποια εἶχε, τὸν παρεκάλεσαν πολλὰ διὰ νὰ γένη ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Θεοτόκου, ἐπιλεγομένης Βερνικόβης. Οὕτω λοιπὸν διὰ τῶν πολλῶν παρακλήσεων τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν ἀρχόντων ἀνεδέχθη τὴν ἡγουμενίαν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου Μοναστηρίου, καὶ πάντοτε διὰ φροντίδος εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν μοναχῶν ἐκείνων, νοουθετῶν καὶ διδάσκων καθ' ἑκάστην αὐτοὺς ἅπαντα τοῦ μοναχικοῦ βίου τὰ καθήκοντα, ἀποδεικνύων αὐτοῖς μάλιστα τὸν ἑαυτὸν τοῦ καλὸν παράδειγμα. Ἄλλ' οἱ μοναχοὶ ἐκείνοι δὲν ἠθέλησαν πώποτε νὰ ἐπιδώσωσιν εἰς τὴν προκοπὴν τῆς ἀρετῆς, καὶ οὕτω ἐπληροῦτο τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο τὸ λέγον· «Εἰ Αἰθίοψ ἀλλάξεται τὸ δέρμα αὐτοῦ καὶ πάρδαλις τὰ ποικίλματα αὐτῆς, τότε καταλείψουσι καὶ οἱ κακὰς τῶν συνηθείας» ἐπειδὴ ἡγάπα ὁ καθείς νὰ ἔχη τὴν ἰδιορρυθμίαν καὶ νὰ τρέχῃ, ὡς θέλει, εἰς τὰς αἰσχράς του πράξεις.

Ἐν ᾧ διῆγεν ὁ μακάριος εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου, κατὰ τύχην ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀχαΐαν ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἱερεμίας μετὰ τοῦ σοφωτάτου ῥήτορος Ἐμμά-

νουήλ ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὴν εἰρημένην Μονήν· μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ὄντος τοῦ Πατριάρχου ἐκεῖ, ὁ ὅσιος Δαβὶδ ἐπῆρε καιρὸν διὰ νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸ σύνηθες· ὁ δὲ ῥήτωρ ἔχων οὐκ ὀλίγην εὐλάβειαν πρὸς τὸν μακάριον εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ βλέπει εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τὸν ὅσιον, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὴν προσκομιδὴν, ὅτι τὸν εἶχε περικεκυκλωμένον φῶς θεῖον, καὶ ἔλαμπε τὸ πρόσωπόν του ὡς ἥλιος, διότι ἐστέκετο σχεδὸν ἓνα πῆχυν ὑψηλότερον τῆς γῆς. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδὼν ὁ ῥήτωρ ἔδραμεν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· ἐλθέ, Δέσποτα ἅγιε, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἰδῇς Ἀγγελον ἐπίγειον· καὶ εὐθὺς δραμὼν ὁ Πατριάρχης ἐνδον τοῦ ἁγίου βήματος, τὸ μὲν φῶς τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ ῥήτωρ πρότερον, ὁ Πατριάρχης δὲν το εἶδεν, ἀλλ' εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου βεβρεγμένον μὲ δάκρυα· τοῦτο ὡς εἶδεν ὁ Πατριάρχης ἐθαύμασε, καὶ ἔπειτα πολλὰ παρεκάλεσε τὸν Ὅσιον νὰ τὸν κάμῃ Ἀρχιερεῶς εἰς μίαν μητρόπολιν· ἀλλὰ οὐδόλως ἔστερξε.

Διατρίψας λοιπὸν ὀλίγον καιρὸν εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ὁ Ὅσιος, καὶ βλέπων τὸ ἀδιόρθωτον τῶν Μοναχῶν ἐκείνων, ἔφυγεν ἐκεῖθεν περιφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διὰ νὰ πύχῃ τὸν ἀρμόδιον τόπον τῆς ἀσκήσεως εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ του. Διὸ ποιήσας εὐχὴν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν εἶπε· Παντοκράτορ Δέσποτα, Δημιουργέ τοῦ παντός, φιλόανθρωπε καὶ ἐλεῆμον Θεέ, Λυτρωτά καὶ ῥύστα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, σὺ ᾧ γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ, ἔχυσες τὸ πανάγιόν σου αἷμα ἐπάνω εἰς τὸν τίμιον σταυρὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, σὺ ὁδήγησόν με Πανάγιε Βασιλεῦ, τοῦ εὑρεῖν τόπον ἡσυχίας καὶ ἀνέσεως. Ταῦτα ὅταν ἔλεγεν ὁ Ὅσιος μετὰ θερμῶν δακρύων πρὸς τὸν παντάνακτα Θεόν, τῷ ἀπεκαλύφθη οὗτος ἐν ὁράματι καὶ τῷ εἶπε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ ὄρος Στεῖρι καλούμενον, ὅπερ κεῖται μεταξὺ Ἐλικῶνος καὶ Παρνασοῦ, καὶ ἀμέσως τῇ θεῇ ὁδηγίᾳ ἦλθεν ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ εὔρε τόπον ἀρμόδιον νὰ καθησυχάσῃ, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε μικρὰν οἰκοδομὴν ἀσκητηρίου, ἐσύναξε καὶ τινες Μοναχοὺς εὐλαβεῖς

καὶ σπουδαίους, καὶ μετὰ τούτων ὑμνολόγει τὸν ἅγιον Θεὸν ἡμέρας τε καὶ νυκτός, διάγων πολιτείαν γέμουσαν ἀρετῶν καὶ θείων χαρίτων. Διότι ὁ μακάριος Δαβὶδ δὲν ἦτο μόνον ἐστολισμένος μὲ τὰς χάριτας τοῦ μοναδικοῦ βίου, ἀλλ' ἦτο καὶ μὲ σοφίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μαθημάτων, ἐπειδὴ ἐδιδάχθη ἀρκούντως παρὰ τοῦ γέροντός του Ἀκακίου ἀγίου Ναυπάκτου, καὶ παρ' ἐκείνου ἀπεστάλη πρὸς τὸν Δεκαδύωνα σοφὸν Ἰουστίνον, καὶ εὐγενέστατον Ἀνδρέαν Ἀρνῆ, ἐδιδάχθη δὲ καὶ παρ' αὐτῶν μαθήματα ἀρκούντα.

Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὅρος καθησυχάσας διῆγεν ἀταράχως καιρὸν τινα ἐκ τῶν σατανικῶν προσβολῶν· ἀλλ' ὁ μισόκαλος καὶ πονηρὸς διάβολος δὲν ἔπαυε νὰ μηχανᾶται τρόπους δολίους κατὰ τοῦ παμμάκαρος, φθονῶν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν του. Ὁ δὲ Ὁσίος εἰδὼς τὴν ἄμετρον κακίαν καὶ φθόνον τοῦ δολίου ἐχθροῦ ἴστατο ὡς στερεὰ πέτρα, οὐδόλως δειλιῶν τὰ σατανικά αὐτοῦ βέλη, καὶ ὡς οὐδὲν λογιζόμενος τὰς πονηρὰς μηχανάς του· ἀλλ' εἰς τὸ ἔσχατον καταφλεγόμενος ὁ πονηρὸς Βελίαρ ὑπὸ τοῦ φθόνου ἐνεργεῖ κατὰ τοῦ Ὁσίου πειρασμὸν τοιοῦτον, καὶ ἀκροασθῆτε τὸ τέχνασμα τοῦ φθονερωτάτου δράκοντος.

Μεταξὺ τῆς Χαιρωνείας καὶ τοῦ Ἐλικῶνος εὐρίσκεται μία πόλις καλουμένη Λεβάδεια, ἐνθα κατοικοῦσι καὶ Ἀγαρηνοί, εἰς ἐξ αὐτῶν ἐν τάξει ὦν ἐξουσίας εἶχε σκλαβόπουλα, ἅτινα τυχόντα εὐκαιρίαν ἔφυγον· ὁ δὲ αὐθέντης αὐτῶν ἐρευνῶν μετὰ πόθου, καὶ γενόμενος πλήρης θυμοῦ ἐξήτει τὰ ῥηθέντα σκλαβόπουλα. Τινὲς ὁπαδοὶ τοῦ διαδόλου κάχιστοι παρουσιασθέντες τῷ Ἀγαρηνῷ ἐκείνῳ εἶπον, ὅτι ὁ Ὁσίος ἐγένετο αἷτιος τῆς φυγῆς τῶν σκλάβων· καὶ ἀμέσως ἐκεῖνος δραμὼν ὡς λύκος κεχρηγὼς ἤρπασε τὸν μακαριώτατον Δαβὶδ, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως· οὗτος δὲ ὦν ὡς θηρίον ἄγριον εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἔρριψαν οἱ ὑπηρέται του τὸν ἅγιον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ἔδειραν σφοδρότατα μὲ τόσῃν ἀσπλαγχνίαν, ὥστε σχεδὸν ἡμιθανὴς ἐγένετο ὁ Ὁσίος ἐκ τῶν ἀμέ-

τρων πληγῶν, ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσεν. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς πεπλησμένος τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος ἔχαιρε καὶ εὐφραίνετο ἐνθυμούμενος τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τὸ λέγον· «Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις». Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν πάλιν ἐπρόσταξεν ὁ ἀλιτῆριος, καὶ τὸν εὐγалан ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἐξύλισαν σκληρότατα ἐκεῖνα τὰ ἀγριώτατα θηρία, ἔπειτα τοῦ ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ τὸν ἐκρέμασαν διὰ πολλὴν ὥραν, καὶ ἐκ τούτου ἡσθένησαν τὰ χέρια τοῦ ἀγίου, καὶ ἔμειναν πολὺν καιρὸν ἀκίνητα. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ εἰς πλάτος τὰς ἄλλας τιμωρίας καὶ βάσανα, τὰ ὅποια ἐδέχθη εἰς τὸ σῶμά του ὁ ἅγιος; ἐν ᾧ ἦτο κρεμώμενος, τὸν ἐπότιζαν διάφορα ποτὰ φαρμακερώτατα· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τὰ ὑπέμενεν ὑπομονητικώτατα, διότι ἦτον ἀρματωμένος μὲ τὴν δύναμιν καὶ χάριν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ καὶ τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου, νὰ ἀπολαύσῃ ταχέως τὸν στέφανον τὸν ἀμαράντινον, καὶ νὰ συναλισθῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων. Ἀλλ' ὁ πανάγαθος Θεὸς εἰδὼς, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ πολυτίμου μαργαρίτου, λέγω τοῦ ὁσίου Πατρὸς, ἐσώζοντο πολλαὶ ψυχαί, τὸν ἡλευθέρωσε φωτίσας τινὰς Χριστιανοὺς καὶ ἔδωκεν χρήματα πολλὰ τῷ ἡγεμόνι, καὶ ἐλυτρώθη ὁ ἅγιος.

Ἀφ' οὗ δὲ ἡλευθερώθη τοῦ τυράννου δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀσκητήριον, ἀλλὰ περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἕως νὰ εὕρῃ πάλιν τόπον ἀρμόδιον ἡσυχίας, δοκιμάζων καθ' ὁδὸν ἀμέτρους τυραννίας καὶ θλίψεις ἐκ τῶν βαρβάρων καὶ κακῶν ἀνθρώπων. Τέλος δὲ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Εὐβοίας, εὐρὼν αὐτοῦ τόπον ἡσυχίας, πλησίον τοῦ χωρίου Οὐροβιαίς. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν τόπον ἦτο ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· τὸν ναὸν τοῦτον τῇ θεῇ βοήθειᾳ διὰ συνδρομῆς τινῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων καλλωπισθέντα καὶ ὠραισθέντα μετὰ τῶν ἀρμοδίων κελλίων, καὶ ἐφεπομένων οἰκοδο-

μῶν, ἀποκαταστήσας Μοναστήριον, ὡς ἐπόθει. Ἐπειτα δὲ οἱ ποθοῦντες τὸν μοναδικὸν βίον ἀκούοντες τὰς ἀρετὰς καὶ κατορθώματα τοῦ ἁγίου ἔτρεχον πανταχόθεν καὶ ἐλάμβανον τὸ ἀξίωμα τῆς μοναδικῆς πολιτείας καὶ τοιουτοτρόπως ἐπρόκοπτον εἰς τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν θείων παραινέσεων καὶ διδασκαλιῶν τοῦ παναρίστου Δαβίδ. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν μοναζόντων οἱ πλέον προκομμένοι εἰς τὴν ἀρετὴν εἰσὶν οὗτοι· ὁ Ἰσαὰκ ὅστις εἶχε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, ὁ Ἰωαννίκιος καὶ ὁ Ἡσαΐας, κεχαριτωμένοι τῷ ὄντι μὲ διαφόρους ἀρετὰς καὶ προτερήματα· μετὰ τούτων ἦτο καὶ ὁ Γεράσιμος, Ἰωακεῖμ, Διονύσιος καὶ Δανιὴλ Ἱεροδιάκονοι, καὶ αὐτοὶ ἀξιοὶ καὶ ἐστολισμένοι μὲ προτερήματα.

Ἔως ἐδῶ ἀκροαταὶ μου διηγῆθην τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου καὶ τὰς χάριτας καὶ ἀρετὰς τοῦ ὁσίου πατρὸς Δαβίδ, τώρα δὲ θὰ διηγηθῶ ἀκολούθως τὰς περιηγήσεις, τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐλεημοσύνην τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὰ θαύματα αὐτοῦ. Ἐφάνη ποτὲ εὐλογον τῷ ἁγίῳ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ ἁγίου Δημητριάδος· συμπαρέλαβε δὲ τὸν Χριστοφόρον, ὅστις καὶ τὸν βίον τοῦ ὁσίου ἔπειτα συνέγραψε, καὶ τὸν ἱερὸν Ἰωαννίκιον, καὶ περιπατοῦντες ἦλθον ἔξω τῆς ἐπισκοπῆς πρὸς τὸ ἐσπέρας, καὶ ἐκτύπησαν τὴν θύραν· ἐξῆλθεν εἰς διάκονος τοῦ ἁγίου Δημητριάδος, καὶ τοὺς ἐρωτᾷ ποῖοι εἶνε; καὶ τί θέλουσιν; ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν· ξένοι ἄνθρωποι εἴμεθα, καὶ θέλομεν νὰ ξενισθῶμεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν. Τότε ὁ διάκονος ἐπιστρέψας εἶπε τοῦ γέροντός του, ἅπερ εἶπεν ὁ ὁσιος· καὶ πάλιν ἐξελθὼν ὁ διάκονος εἶπεν, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσέλθῃτε ἐπειδὴ ὁ γέροντάς μου δειπνεῖ μετὰ τῶν φίλων του· πάρετε λοιπὸν μίαν ψάθαν, καὶ καθίσατε αὐτοῦ ἔξω. Τότε ὁ ὁσιος ἀπεκρίθη τοῦ διακόνου· ἡμεῖς, τέκνον μου, εἰς τὸν οἶκον ἀγαπῶμεν νὰ μείνωμεν, καὶ ὅχι ἔξω εἰς τὸν δρόμον, καὶ εὐθὺς λέγει πρὸς τὸν Χριστοφόρον ὁ ἅγιος γέρων· τράβα τὸ μουλάρι, ἐπειδὴ εἶχον ἓνα μαζί των, ἅ ν ε λ ε, οὕτω εἶχε συνήθειαν

νὰ τὸν ὀνομάζῃ χαριεντιζόμενος· αὐτὸς δὲ ἔχων θάρρος πρὸς τὸν ἅγιον εἶπεν· ἄς προσμείνωμεν ὀλίγον, Πάτερ, ἴσως καὶ μᾶς ἀνοίξουν· ὁ δὲ θεὸς Πατὴρ βλέπων αὐτὸν ἀργοποροῦντα νὰ κάμνῃ τὸ πρόσταγμά του, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὴν ῥάβδον του εἰς τὴν ῥάχην, λέγων· δὲν κάμνεις ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοὶ λέγω, μόνον στέκεσαι καὶ φιλονεικᾷς; αὐτὸς δὲ εὐλαβεῖα καὶ φόβῳ φερόμενος, ἐτράβησε τὸ μουλάρι. Καὶ ὁ διάκονος τοῦ ἀρχιερέως ἰστάμενος ἔτι παρὰ τῇ θύρᾳ καὶ ἀκούων αὐτὰ ἔδραμε πρὸς τὸν γέροντά του, καὶ τῷ διηγεῖται ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκουσεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς ἐκατάλαβεν ὅτι ἦτον ὁ περίφημος ἐκεῖνος Δαβίδ, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰ προτερήματά του, καὶ ἡγάπα νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ ἀμέσως ἄφησε τὸ τραπέζι, καὶ μετὰ τῶν εὐρεθέντων φίλων προσέδραμεν εἰς τὸν ὅσιον, καὶ ὡς τὸν εἶδε λέγει μετ' εὐλαβείας· σὺ εἶσαι ὁ γέρων Δαβίδ; καὶ ἀπεκρίθη αὐτὸς μετὰ ταπεινώσεως· ἐγὼ ὁ δούλος τῆς σῆς ἁγιοσύνης εἰμί· καὶ εὐθὺς ὁ ἀρχιερεὺς προσπίπτων ἐζήτηε συγχώρησιν. Ὁ δὲ μακάριος Δαβίδ, ὡς μιμητὴς ὢν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἔδωκε συγχώρησιν εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ τὴν πρέπουσαν νοουθεσίαν νὰ εὐσπλαγχνίζηται τοὺς ξένους καὶ νὰ τοὺς φιλοφρονῇ, δίδων αὐτοῖς καὶ ἔλεος ἂν ἔχωσι χρεῖαν, διὰ νὰ ἀποπληροῖ τὸ χρέος τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐπειτα δὲ μαθόντες οἱ κάτοικοι τῆς χώρας προσέτρεχον ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος, ἐξομολογούμενοι καὶ λαμβάνοντες εὐλογίαν παρὰ τοῦ ἁγίου ἐπέστρεφον δοξάζοντες τὸν ἅγιον Θεὸν, διότι ἠξιώθησαν νὰ ἴδωσι τὸν ἅγιον καὶ νὰ ἀκούσωσι τὴν μελίρρυτον ἐκείνην διδασκαλίαν καὶ νοουθεσίαν, ὡς ἔχοντες δι' ἀκοῆς πρότερον τὰς ἐναρέτους αὐτοῦ πράξεις.

Ἐκείθεν δὲ πάλιν ἀπῆλθον εἰς τὴν Λάρισσαν πρὸς τὸν ἅγιον Λαρίσσης Νεόφυτον καλούμενον, ὅστις ἦτον ἀληθὴς Ἱεράρχης τοῦ Θεοῦ, κακεῖ δὲ διέτριψε τινὰς ἡμέρας, καὶ ὠφελήθησαν πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου, ὁμοίως καὶ ὁ σεβασμιώτατος Ἱεράρχης.

Ἐπειτα δὲ τῇ θείᾳ βοηθείᾳ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν.

καὶ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, καὶ μάλιστα τὴν ἐλεημοσύνην τὴν ὑπερβάλλουσαν, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον τοῖς ὁμοπίστοις μετήρχετο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοφύλοις;

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἦλθέ τις Ἀγαρηνὸς ἐξ Εὐβοίας εἰς τὸ Μοναστήριον πένης ὢν· ἰδὼν αὐτὸν ὁ ὅσιος οἶκτω καμφθεὶς ἐπρόσταξε τὸν δοχειάρην νὰ τοῦ δώσῃ φορέματα καὶ ὑποδήματα ἐκ τῶν ἐτοιμῶν, καὶ ὄχι μόνον ταῦτα ἀλλὰ καὶ τροφὰς ἀκόμῃ διὰ τὰ παιδία του· τοιαύτην μεγίστην εὐσπλαγχνίαν εἶχεν ὁ ἅγιος.

Ποτὲ δὲ εἷς ἱερομόναχος Εὐφρόσυνος καλούμενος, ἐκ τῆς συνεργείας τοῦ πονηροῦ δράκοντος, ἀκουσίως ἐφόνευσεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπειδὴ ἤκουσαν τοῦτο οἱ ἡγεμόνες τοῦ τόπου, ἐφυλακώθη παρ' αὐτῶν, καὶ ἐλήφθη ἅπασα ἡ πατρικὴ του περιουσία, καὶ ἐτι ὑπέπεσεν εἰς χρέος βαρύτατον, καὶ μὴ ἔχων ὁβολὸν ὁ ἄθλιος προσέδραμε τῷ ἁγίῳ γέροντι χάριν ἐλέους καὶ βοηθείας. Ὁ δὲ συμπαθέστατος ὅσιος, ἅμα μαθὼν τὴν ἄκραν δυστυχίαν του, ὡς ἄλλος Ἀβραὰμ καὶ ξενοδόχος φιλάρετος, τῷ ἔδωκεν ὅλην τὴν ποσότητα τοῦ χρέους, λέγων αὐτῷ· ὕπαγε τέκνον μου ἀπόδος τοῖς δανεισταῖς, καὶ ἔπειτα ἀπόρριψον τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου, καὶ ὑπούργει τὸν Θεόν, καθὼς ὑπεσχέθης ἀρχῆθεν· καὶ οὕτω ἡλευθερώθη τοῦ χρέους εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν καὶ τὸν εὐσπλαγχνικώτατον ὅσιον.

Ἄλλοτε πάλιν τέσσαρες γέροντες ἦλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, καταγόμενοι ἀπὸ τὸ χωρίον τῶν Ὀροβίων· ἰδὼν δὲ αὐτοὺς ὁ ἅγιος τοὺς ἠρώτησε· πῶς ἦλθετε ἀδελφοί; αὐτοὶ δὲ ἀπεκρίθησαν· ἡμεῖς, ἅγιε γέρον, εἴμεθα πτωχοὶ καὶ γέροντες, καὶ ἦλθομεν ἕως ἐδῶ νὰ μᾶς σώσῃς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Ὁ δὲ ἅγιος γέρων μετὰ χαρᾶς καὶ εὐχαριστίας τοὺς ἐδέχθη, καὶ διδάξας αὐτοὺς τοὺς κανόνας τῆς μοναδικῆς πολιτείας τοὺς ἐνέδυσσε καὶ τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Οἱ δὲ ἕτεροι μοναχοὶ ἔλεγον πρὸς τὸν ἅγιον· δὲν εἶνε συμφέρον τοῦ μοναστηρίου νὰ μείνωσιν ἐδῶ αὐτοὶ, ἐπειδὴ εἶνε καὶ γέροντες, καὶ

ἔχουσι χρέη, καὶ θὰ ἔχωμεν ἐνοχλήσεις παρ' αὐτῶν. Ὁ δὲ ἅγιος γέρων ἀπεκρίθη αὐτοῖς· σεῖς ὅπου θέλετε ὑπάγετε, καὶ ἀφήσατε ἐδῶ τοὺς πτωχοὺς γέροντας, διότι τὸ μοναστήριον εἶνε τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τῶν πτωχῶν, καὶ ὅσοι ἔρχονται τοὺς δέχεται. Μείναντες δὲ ἐκεῖ οἱ γέροντες οἱ πτωχοὶ ἡλευθερώθησαν καὶ τῆς θλίψεως τῆς πενίας καὶ τοῦ βαρυτάτου χρέους.

Ἄλλος τις ὑπὸ πτωχείας κατατρυχόμενος, Γεώργιος ὀνόματι, ἀπὸ χωρίον Καλαμουδι, ἔχων καὶ παιδία πολλὰ προσέτρεχε κατὰ συνέχειαν τῷ σεβασμίῳ γέροντι, ἐπαιτῶν ἑλεος χάριν θεραπείας τῆς πτωχείας του· ὁ δὲ ἅγιος τὸν ἐδέχετο μετὰ χαρᾶς, καὶ τῷ ἔδιδεν ἐλεημοσύνην. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἦλθε πάλιν ὁ αὐτὸς Γεώργιος εἰς τὸ μοναστήριον κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἰδὼν ὁ ἅγιος γέρων αὐτὸν πολλὰ τεταλαιπωρημένον ὑπὸ τῆς πτωχείας ἐδάκρυσε, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· πῶς περνᾷς ἀδελφὲ σὺ καὶ τὰ παιδία; εἶχε δὲ συνήθειαν ὁ ἅγιος, ὅτε ἐβλεπεν ἀνθρώπους κακουχομένους καὶ τεθλιμμένους ὑπὸ πτωχείας, νὰ χύνη δάκρυα ὑπὸ τῆς συμπαθείας του. Ὁ δὲ πτωχὸς Γεώργιος ἀπεκρίθη, λέγων πρὸς τὸν ὅσιον· δι' εὐχῶν σας ἁγίων, Δέσποτά μου, ὑγίαν ἔχομεν ἂν ὅμως ἔλειπεν ἡ ἀγιωσύνη σου, ἡμεθα ἀποθαμένοι. Ὁ δὲ ὅσιος λέγει πρὸς αὐτόν· ὕπαγε ἀδελφὲ εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃς ψωμί καὶ ἔπειτα νὰ σὲ δώσῃ ὁ κελλάρης δύο κοιλὰ κεχρὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν οἶκόν σου διὰ νὰ φάγωσι τὰ παιδία σου. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγε ψωμί, ἐπῆρε καὶ τρία ψωμιά· τὸ δὲ κεχρὶ δὲν ἠθέλησαν οἱ προϊστάμεοι τοῦ μοναστηρίου νὰ τὸ δώσωσιν, ἀλλ' εἶπον αὐτῷ· δὲν σοι ἀρκεῖ ὅπου καθ' ἑκάστην ἔρχεσαι καὶ μᾶς ἐνοχλεῖς, ἀλλὰ θέλεις νὰ σοῦ φορτώνωμεν καὶ τὰς ἡμιόνους τοῦ Μοναστηρίου μὲ τὰ πρὸς ζωάρκειαν νὰ ἐπιστρέφῃς εἰς τὰ ἴδια; Ὁ Χριστοφόρος ὢν ἐντεταλμένος παρὰ τοῦ ἁγίου Γέροντος νὰ τῷ ἀναφέρῃ τὰ τοιαῦτα πρὸς διόρθωσιν τῶν ψυχῶν, ἦλθε πρὸς τὸν ἅγιον καὶ εἶπεν ἅπερ ἠκολούθησαν εἰς τὸν πτωχὸν Γεώργιον. Ὁ δὲ ὅσιος μετ' ἄκρας λύπης ἐγύρισεν

εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἐκλαυσεν, ἔπειτα εἶπε τῷ ἱερομονάχῳ Ἰσαάκ, ὅστις ἴστατο ἐκεῖ· κράξον τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς Γέροντας νὰ ἔλθωσιν ἐδῶ· οὗτοι δὲ ἀμέσως ἦλθον ἔμπροσθέν του, καὶ ὡς εἶδεν αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς. Διατί, ἀδελφοί, ἐδιώξατε τὸν πτωχὸν Γεώργιον, καὶ δὲν τῷ ἐδώκατε τὸ κεχρὶ διὰ νὰ φάγῃ αὐτὸς καὶ τὰ παιδία του; διατί παρωργίσατε τὸν Χριστὸν, καὶ ἐμὲ τὸν ταπεινὸν γέροντα; Ὁ δὲ ἡγούμενος καὶ οἱ γέροντες ἀκούοντες τοὺς λόγους τοῦ ὁσίου πατρὸς, κύψαντες κάτω τὴν κεφαλὴν των καὶ φοβηθέντες ἔλεγον μετ' εὐλαβείας· Συγχώρησόν μας, Πάτερ ἅγιε, ὅτι ἐπταίσαμεν· ὁ δὲ ἅγιος τοῖς λέγει· λάβετε τὸ κεχρὶ ὀγγήγωρα καὶ ἄλλα φαγητά, καὶ ὑπάγετε εἰς τὸν πτωχὸν Γεώργιον, καὶ φάγετε καὶ πίετε μαζὶ του, καὶ κάμετε ἀγάπην, καὶ τότε θὰ ἔχητε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ οὕτω ἔκαμαν, καθὼς τοὺς διέταξε, καὶ ἡξιώθησαν τῆς συγχωρήσεως.

Εἰς Μοναχὸς εὐλαβέστατος Σάββας ὀνομαζόμενος, ἔχων πατρικὰ καὶ μητρικὰ χρήματα πολλὰ, ἡγόρασεν εὐμορφὸν κῆπον καὶ τὸν ἐχάρισεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου διὰ ψυχικὴν του σωτηρίαν, καὶ μετὰ 35 ἔτη τινὲς μοναχοὶ ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὀνομαζομένου Γαλατάκη, Παχώμιος καὶ Θεόληπτος, ἔχοντες πλησίον τοῦ κήπου αὐτοῦ τοῦ παρὰ τοῦ Σάββα ἀφιερωθέντος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ὁσίου μικρὸν κηπάριον τοῦ ἰδικοῦ των Μοναστηρίου, ἀδίκως καὶ παραλόγως ὡς πλεονέχται τὸ ἐξουσίασαν. Μαθὼν τοῦτο ὁ μακάριος Δαβὶδ οὐδόλως ὠργίσθη, οὐδόλως κατηράσθη, οὐδ' ὕβρισεν αὐτοὺς διὰ τὴν πλεονεξίαν των, ἀλλὰ καίτοι πολλάκις σκανδαλισθεὶς καὶ συγχυσθεὶς, καὶ ζημιωθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ὁ ἅγιος ἐφύλαττε τὴν ἀγάπην κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου. «Ἀγαπάτε τοὺς διώκοντάς ὑμᾶς, καὶ μὴ ἐπιδιύετω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου» Καὶ ὅτε ἡ Μονὴ των ἐκινδύνευε νὰ ἀφανισθῇ ὑπὸ τῶν ληστῶν, αὐτὸς ἔκαμνε εἰς αὐτοὺς οὐκ ὀλίγην τὴν βοήθειαν, μάλιστα τοὺς ὠκοδόμησε καὶ φρούριον παρὰ τῇ θαλάσῃ, καὶ τοὺς ἔκαμνε διὰ παντός

μεγάλας εὐεργεσίας, νοουθετῶν καὶ διδάσκων αὐτοὺς εὐαγγελικῶς, ὡς ἀκριβῆς φύλαξ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἄχρι τέλους οὐ παρεῖδε τὸ δίκαιον, μόνον τοὺς ἐπαίδευσεν με ἀρρωστίας μεγάλας διὰ τὴν ψυχικὴν των σωτηρίαν· πάσχοντες δὲ οἱ διαληφθέντες οὗτοι Παχώμιος καὶ Θεόληπτος ὑπὸ νόσου βαρείας, ὥστε ἐσάπισαν αἱ σάρκες των, καὶ φθάνοντες εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς των ἦλθον εἰς μεγάλην μετάνοιαν, καὶ στέλλοντες πρὸς τὸν ἅγιον ἐζήτησαν τὴν συγχώρησιν, διὰ τὰ ὅσα σκάνδαλα καὶ ζημίας τῷ ἔκαμαν. Ὁ μὲν Θεόληπτος ἡξιώθη τῆς συγχωρήσεως διὰ γράμματος, καὶ εὐθὺς ἐκοιμήθη, ὁ δὲ Παχώμιος κατὰ μίμησιν τοῦ παραλύτου ἐβλήθη εἰς τὸν κράββατόν, καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν κρατούμενος ἐπορεύετο πρὸς τὸν ἅγιον. Ὁ δὲ ὁσιος καταβαίνων εἰς τὸ φρούριον τῆς Εὐβοίας καθ' ὁδὸν τοὺς ὑπῆντησε καὶ βλέπων ὁ παμμάκαρ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ πάσχοντος ἔκλαυσε καὶ τῷ ἔδωκε τὴν συγχώρησιν, καὶ εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐγύρισεν εἰς τὸ Μοναστήριόν του ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, καὶ ὡμολόγησε πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι ὁ κῆπος εἶνε τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ὁσίου Δαβὶδ, καὶ ἐδόθη ὀπίσω.

Μέχρι τοῦδε διηγῆθημεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ ἁγίου, τώρα δὲ θὰ διηγηθῶμεν καὶ τινὰ θαύματά του, ὅσα ἐτι ζῶν ἐξετέλεσεν. Εἰς καιρὸν τοῦ θέρους ἐπορεύετο ὁ ἅγιος εἰς τὴν Κάρυστον διὰ τίνα χρεῖαν τοῦ μοναστηρίου· καθ' ὁδὸν δὲ πρὸς τὸ ἐσπέρας κατέλυσε εἰς χωρίον ὀνομαζόμενον Δίστον, νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἐκ τοῦ κόπου, καὶ ὄντες πάρα πολλοὶ κώνωπες ἐβλαπτον τοὺς ἀνθρώπους, οὐδόλως δίδοντες ἡσυχίαν αὐτοῖς νὰ κοιμηθῶσι. Διὸ ἔτρεχον οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν εἰς τὰ σπήλαια, οἱ δὲ εἰς τὰ ὄρη· ἰδόντες δὲ τὸν ἅγιον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου προσέτρεξαν εἰς αὐτὸν πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας του, καὶ παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔχων παρησίαν μεγάλην νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ πληθοῦς τῶν κωνώπων. Ὁ δὲ ἅγιος βλέπων τὴν εὐλαβειάν των καὶ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔχυνον τοὺς ἐδίδαξε τὰ ὅσα εἶνε ἀ-

ναγκαῖα διὰ τὴν ψυχικὴν των σωτηρίαν, καὶ τοῖς εἶπε νὰ ἔχωσι τὴν ἐλπίδα των εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸς θὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ εὐθὺς, καὶ εἶτα ἐσήκωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς του εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶπε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις ἠλευθέρωσας τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Φαραῶ, καὶ ἐχάρισας αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, σὺ λύτρωσον καὶ ἐλευθέρωσον καὶ τοὺς δούλους σου τούτους ἐκ τῶν παγίδων τοῦ νοητοῦ Φαραῶ, καὶ τοῦ πλήθους τῶν κωνόπων, ἵνα δοξάζωσι τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· εἰς σὲ δὲ, Πανάγιε Βασιλεῦ, ἔχουσι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας των.

Ἀφ' οὗ ἐδεήθη ὁ ἅγιος, καὶ εὐθὺς, ὦ τῶν ἀπείρων σου θαυμάτων Παμβασιλεῦ! τῶν κωνόπων ὅλα τὰ πλήθη ἔφυγον, καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ ἠκούσθη τὸ θαῦμα εἰς πολλοὺς τόπους.

Ἄλλην φορὰν πάλιν πορευόμενος εἰς τὸ χωρίον καλούμενον Ἐλευσίς διὰ ὠφέλειαν πολλῶν ψυχῶν, ἐφιλοξενήθη παρ' ἑνὸς εὐλαβοῦς Χριστιανοῦ, ὅστις θέλων νὰ φιλοφρονήσῃ τὸν Ὅσιον μεταξὺ τῶν ἐτέρων φαγητῶν ἔβαλε καὶ μίαν κολοκύνθην εἰς τὸ τραπέζι, ὡς οὖσαν νεοφανῆ πρὸς περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τοῦ μακαρίου ἀνδρός· τρώγων δὲ ὁ Ὅσιος ἐξ ἐκείνης τῆς κολοκύνθης τὴν ἡῦρε τόσον πικράν, ὥστε δὲν ἠδύνατο κανεῖς νὰ τὴν βάλλῃ εἰς τὸ στόμα του· ὁ μὲν οἰκοκύρης ἐλυπήθη μεγάλως· ὁ δὲ ἅγιος γνοὺς τὸν λογισμόν του, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἡσύχως, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ἵνα μεταβληθῇ ἡ πικρότης εἰς γλυκύτητα, καὶ εὐθὺς ἐγένετο γλυκυτάτη. Τότε λέγει πρὸς τὸν οἰκοκύρην· τρῶγε τώρα τέκνον μου, ὅτι εἶνε γλυκεῖα γλυκυτάτη ἡ κολοκύνθη· τοῦτο ὡς εἶδεν ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος μεγαλοφώνως ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ εἰς ὅλον τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐκήρυξε τὸ γεγονός θαῦμα.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ ἅγιος ἐπορεύετο εἰς τὴν χώραν τοῦ Ζητουνίου, καὶ τις Ἀγαρηνὸς ἔτυχε καθ' ὁδὸν κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του ῥάβδον, καὶ ἐκτύπησε τὸν ἅγιον εἰς τὴν ῥάχην· ὁ

μὲν θεὸς πατὴρ δὲν ὠμίλησε τίποτε, τὸ δὲ χέρι τοῦ Ἀγαρηνοῦ ἐξηράνθη γενόμενον ἀκίνητον· τότε ὁ Ἀγαρηνὸς μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τι προστρέχει εἰς τὸν ἅγιον μετ' ἄλλων Ἀγαρηνῶν εἰς τὸ κατάλυμα ὅπου ἐξενίσθη, καὶ παρακαλεῖ τὸν Ὅσιον κλαίων πικρῶς ἵνα τὸν θεραπεύσῃ καὶ ἀμέσως ὁ ἅγιος εἶπεν· ἄς εἶνε τὸ χέρι σου ἰατρευμένον ὡς καὶ πρότερον διὰ τῆς θείας δυνάμεως, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἀποκατεστάθη τὸ χέρι του ὑγιές. Βλέποντες οἱ ὁμοπίστοί του τὸ παράδοξον θαῦμα τὸ ἐκήρυξαν εἰς πολλοὺς ὁμοπίστους των· καὶ ὁ μὲν ἱαθεὶς ἔφερε χρήματα ἀρκετὰ τοῦ ἀγίου πρὸς εὐχαρίστησιν, ὁ δὲ ἅγιος τοῦ τὰ ἔδωκεν ὀπίσω, λέγων αὐτῷ, — Ὑπαγε νὰ τὰ δώσῃς ἔλεος τῶν ὁμοπίστων σου, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πῶποτε νὰ μὴ κάμῃς κακόν· καὶ τοιουτοτρόπως ἐδόξασθη ὁ ἅγιος παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ ὡς πιστὸς δούλος καὶ ὑπηρέτης ἄριστος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, θαυματουργῶν τοῖς πιστοῖς καὶ ἀπίστοις· εἰς δόξαν Θεοῦ.

Καὶ ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν θαυματουργημάτων τοῦ ἀγίου δύναται νὰ ἐννοήσῃ πᾶς τις πόσῃν παρρησίαν εἶχεν ὁ ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὰς μεγάλας ἀρετάς του· εἶχε δὲ καὶ εἰς τὸ Μοναστήριόν του πολλὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα, καὶ ἦτον οἱ ἐν αὐτῷ ἀσκούμενοι Πατέρες μὲ διάφορα χαρίσματα τῆς μοναδικῆς πολιτείας· καὶ διὰ νὰ γένῃ φανερόν πόσῃν ἀρίστην διοίκησιν εἶχεν ὁ μακάριος Δαβὶδ εἰς τὴν ἱερὰν Μονήν του, ἀκούσατε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων διηγήσεων θὰ βεβαιωθῇτε περισσότερον.

Ἱεροδιάκονός τις καταγόμενος ἀπὸ τὸ Ζητοῦνι ἦτο συγκοινοβιάτης εἰς τὸ Μοναστήριον· εἶχε δὲ γεννήτορας πλουσίους καὶ εὐγενεῖς· ὁ δὲ ἅγιος δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πῶποτε φορέματα καινούρια νὰ φορέσῃ, ἀλλὰ ταπεινὰ καὶ πενιχρά· ἠθέλησε ποτὲ ὁ διάκονος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς του, καὶ δι' ἀδείας τοῦ Ὁσίου πατρὸς ὑπήγεν· ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Μοναστήριόν του, εἶχε φορέσει λαμπρά τινα ἐνδύματα ὡς υἱὸς εὐγενοῦς ἐπαγγελλόμενος· ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδεν αὐτὸν

έστολισμένον τὰ περιφανῆ ἐνδύματα ταῦτα, τῷ εἶπε· διατί διακονε κατεφρόνησας τὴν στολὴν τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἐνεδύθης τὸ ἐνδύμα τῆς ὑπερηφανίας; Τώρα βλέπω δύο δαίμονας οἱ ὅποιοι κάθηνται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους σου· ὁ δὲ διάκονος ἀκούσας ἐντρομος ἐγένετο, πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ἐζήτηί συγχώρησιν· ὁ δὲ θεὸς Πατὴρ εἶπε πρὸς αὐτόν· ὀγλίγωρα εὐχαλε τὰ φορέματα τῆς ὑπερηφανίας, καὶ ῥίψε τα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ φόρεσε τὰ ἐνδύματα τῆς ταπεινώσεως, καὶ τότε λαμβάνεις συγχώρησιν· ἀμέσως ὁ διάκονος ἔκαμε τὴν προσταγὴν τοῦ ἁγίου Γέροντος, καὶ εὐθὺς ἰδόντες οἱ δαίμονες τὴν ταπείνωσιν τοῦ διακόνου ἀνεχώρησαν κατησχυμμένοι.

Ὁ διαληφθεὶς ἐκεῖνος Χριστοφόρος ἔλαβε λογισμόν ποτὲ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου, ὅτε ὁ σεβάσμιος πατὴρ διὰ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος γνωρίσας τὸν σκοπὸν του, ἐν ᾧ ὁ Χριστοφόρος εἰς τὸ μετόχιον ἡτοιμάζετο μεθ' ἑνὸς ἐτέρου Μοναχοῦ νὰ φύγῃ, ὁ ἅγιος προφθάσας αὐτόν τὸν ἐπῆρε κατ' ἰδίαν ὁμιλῶν αὐτῷ ἐν εἰδὲι ἐξομολογήσεως· ὁ δὲ Χριστοφόρος ἐννοήσας τοῦ ἁγίου τοὺς λόγους, πῶς διὰ τοῦ προορατικοῦ του ἐγνώρισε τὸν σκοπὸν του, εὐθὺς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ζητῶν συγχώρησιν· ὁ δὲ μακάριος Δαβὶδ μετὰ συμπαθοῦς ψυχῆς εὐλόγησεν αὐτόν καὶ τὸν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τῶν κακῶν λογισμῶν, καὶ εἰρήνευσεν οὗτος τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Μοναστήριον μετ' εὐχαριστίας μεγίστης.

Τοσοῦτον διεδόθη ἡ φήμη τοῦ ἁγίου καὶ ὁ ἔπαινος ἀπανταχόσε, ὥστε πολλοὶ τῶν Ἀρχιερέων προσεκάλουν αὐτόν εἰς τὰς ἐπαρχίας των χάριν ψυχικῆς σωτηρίας τῶν Χριστιανῶν· αὐτὸς δὲ ὡς ὑπηρέτης πιστὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μαθητῆς τῆς ὑπακοῆς μετέβαινε μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας. Ὅθεν καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ποτὲ οἱ ἐκεῖ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἔχοντες μεταξύ των σκάνδαλα καὶ λογομαχίας οὐ σμικρὰς ἐμήνυσαν εἰς τὸν ἅγιον νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ· ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς μετὰ προθυμίας οὔτε τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ ἐβάρυνθη οὔτε συμπάθειαν εἰς τὸ γῆράς του ἔδωκεν, οὔτε εἰς τὸ

σῶμά του, τὸ ὁποῖον ἦτο πολλὰ ἰσχνόν καὶ κατὰξηρον ἀπὸ τὰς νηστείας καὶ ἀμέτρους κακουχίας καὶ τὰς ἀγρυπνίας, ἀλλ' ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τινὰς μαθητάς του, καὶ ἐκίνησε διὰ τὴν Πελοπόννησον· καταβάς δὲ εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἤϊρε πλοῖον, καὶ ἐμβῆκε μέσα μετὰ τῶν μαθητῶν του, διὰ νὰ περάσῃ ἀντικρυ εἰς τὸ Ταλάντι· πρὶν δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα τὸ πλοῖον, συνέβη ἄφνω τρικυμία καὶ ζάλη τῆς θαλάσσης μεγάλη ὥστε τὸ πλοῖον ἐγύρισε, καὶ ὅλοι ἔπεσον εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι, τῇ θεῇ βοήθειᾳ, ἐξῆλθον· ὁ μὲν κολυμβῶν, ὁ δὲ εἰς ξύλον ἐπάνω· ὁ δὲ μακάριος Δαβὶδ ὡς γέρων καὶ ἀδύνατος κατῆλθεν εἰς τὸν βυθόν, ἀλλ' ἔπειτα διὰ τοῦ θεοῦ ἐλέους ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐξηπλωμένος, ὡσάν νὰ ἐκοιμᾶτο. Οἱ δὲ μαθηταὶ του ἐλευθερωθέντες ἐκλαῖον ἔξω τοῦ αἰγιαλοῦ πικρῶς διὰ τὸν Δαβὶδ τὸν πνευματικὸν δεσπότην πατέρα των· ἐν ᾧ δὲ εὐρίσκοντο εἰς βαθεῖαν λύπην μετὰ ἐννέα ὥρας ὁρῶσι τὸν ἅγιον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑπτιον ζῶντα ὅλως ἀβλαβῆ, ὅστις ἐξῆλθεν ἔξω ἀπολαβὼν τοὺς αὐτοῦ μαθητάς, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν πανάγαθον Θεὸν διὰ τὸ μέγα τοῦτο θαυμάσιον. Ἐκεῖθεν λοιπὸν μετέβη εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἐνθα ὄχι μόνον διὰ τῶν πνευματικῶν του νοουθεσιῶν καὶ διδασκαλιῶν εἰρήνευσε τοὺς σκανδαλισθέντας ὑπὸ τοῦ πονηροῦ Βελίαρ, ἀλλ' ἐπροξένησε καὶ μεγάλην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πνευματικὴν εἰς πᾶσαν τάξιν Χριστιανῶν, καὶ οὕτω ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἱερόν του Μοναστήριον μετὰ τῶν μαθητῶν του.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἶπεν, ὅτι μετὰ τὴν κοίμησίν του ἔχει νὰ εὐγῇ νερόν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ὡς μὴ ὄν πρότερον, ὅπερ ὡς ἤδη φαίνεται βέον ἀπὸ κρήνης ἀενάου.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ μακάριος Δαβὶδ λελαμπρυσμένος πολλαῖς ἀρεταῖς καὶ χαρίσμασι τοῦ παναγίου Πνεύματος, καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ προσῆδε τὴν κοίμησίν του δι' ἀποκαλύψεως θείας, καὶ εἶπε πᾶσι τοῖς συνασχομένοις πατράσιν, ὅτι μετὰ

τρεις ἡμέρας μέλλω νὰ ἀπέλθω ἐντεῦθεν κατὰ τὸ θεῖον βούλημα. Ἐρχομένης δὲ τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἔκραξεν ὅλους τοὺς πατέρας λέγων πρὸς αὐτοὺς· ἐγὼ, Πατέρες ἀδελφοί καὶ τέκνα μου, μέλλω νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Κύριόν μου, ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ, ὑμεῖς δὲ οἴδατε τοὺς κανόνες τῆς μοναδικῆς ζωῆς· ἀκολουθεῖτε λοιπὸν αὐτοὺς καὶ μὴ ἀμελεῖτε, καὶ διὰ παντὸς ἔστε ἀφιερωμένοι ψυχῇ τε καὶ τῷ νῷ εἰς τὴν ἱεράν προσευχὴν, δοξολογούντες τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν καὶ Σωτῆρα τοῦ παντὸς, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἔχετε τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ῥητοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.» Διὰ παντὸς μελετᾶτε τὸν θάνατον, καὶ μνημονεύετε τὰ κάλλη τοῦ νοητοῦ παραδείσου· ἀποφεύγετε τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, καὶ πάντοτε ἐξομολογεῖσθε εἰς δεδοχμασμένους πνευματικοὺς πρὸς διόρθωσιν τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ἵνα ἔχητε τὴν οὐράνιον χάριν· φεύγετε τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου, ἔχετε τὴν ταπεινωσιν, τὴν πραότητα, τὴν ὑπακοήν, καὶ ἐνασχολεῖσθε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, καὶ ἐλεεῖτε τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, καὶ πρὸ πάντων ἀσπάζεσθε τὴν πνευματικὴν πτωχείαν, καὶ ὑπομένετε πᾶσαν θλιψιν καὶ στενοχωρίαν, πένθοντες καὶ κλαίοντες διὰ τὰ πλημμελήματά σας, καὶ ἔστε διὰ παντὸς ἐγρηγορότες εἰς πόνους, εἰς καμάτους, εἰς κακουχίας, ἵνα ἀπολαύσητε ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν, λέγω, τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Τὰς νουθεσίας ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς εἶπεν ὁ θεὸς Πατὴρ τοῖς ἀδελφοῖς πατράσιν, ἔπειτα ἤρchiσε νὰ ἀναπέμπῃ ὕμνους καὶ δοξολογίας τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ, λέγων· εὐλογημένος εἶ Ποιητὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς Θεὲ πολυέλεε, ὁ καταδεξάμενος λαβεῖν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθρώπινον φύσιν· σὺ Πανάγιε Βασιλεῦ, ὡς πολυεύσπλαγχνος καὶ εὐσυμπάθητος Θεὸς συγχώρησόν μοι, καὶ πάρρι-

δε τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ ἐνίσχυσόν με παραστῆναι τῷ φεβρῷ βήματί σου ἀκατακρίτως.

Ταύτην τὴν εὐχὴν εἰπὼν ἐγύρισε τὰ ὄμματά του πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ λέγει αὐτοῖς· ἰδοὺ ἀδελφοί, ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἦλθε, καὶ εὐθὺς ἀπέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ τοῦ ζῶντος κατὰ τὸν σοφὸν Σολομώντα· «Δικαίων ψυχὰς ἐν χειρὶ Θεοῦ.» ἦτο δὲ ἡ τρίτη τοῦ Νοεμβρίου μηνός.

Οἱ δὲ Μοναχοὶ βυθισθέντες εἰς λύπην βαθεῖαν καὶ θρηνοῦντες ἀπαρηγορήτως διὰ τὴν στέρησιν τοῦ κοινοῦ πατρὸς καὶ διδασκάλου αὐτῶν, πίπτοντες ἐπάνω εἰς τὸ ἅγιον λείψανον μετὰ δακρύων καὶ μετ' εὐλαβείας πολλῆς κατεφίλουν αὐτό, μὴ ἐλπίζοντες εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἴδωσι τὸν θεῖον Δαβὶδ, τὸν κοινὸν πατέρα καὶ προστάτην τῶν ψυχῶν των· καὶ οὕτω μετὰ ταῦτα ἐνεταφίασαν πάντες τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐν ἱεραῖς ὕμνο-λογίαις καὶ ἀκολουθίαις, ποιοῦντες ὅλοι ὁμοθυμαδὸν προσευχὴν ἐπάνω τοῦ τάφου αὐτοῦ, λέγοντες· Σὲ ἀγιώτατε Πάτερ παρακαλοῦμεν προστάτα θεῖε τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, βάλλοντες μεσίτην πρὸς τὸν πανάγαθον Θεὸν τὸν οἰκτίρμονα, ὡς παριστάμενον τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, ἵνα διὰ πρεσβειῶν σου διαφυλάττῃ ὁ ἐλεήμων Θεὸς πάντας ἡμᾶς ἀτρώτους καὶ ἀνεπηρεάστους τῶν σατανικῶν ἐπιβουλῶν, ὡσαύτως καὶ τὴν ἱεράν σου Μονήν, ἣν ποικίλοις ἀγῶσι καὶ κόποις ἀνήγειρας, θειότατε Πάτερ, πρὸς διηνεκὴ δοξολογίαν τοῦ πολυελέου Θεοῦ.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του ὁ ἅγιος τοσαῦτα θαυμάσια ἐπέτελει, ὥστε πλήθη ἀνθρώπων προσήρχοντο τῇ θείᾳ αὐτοῦ σοφῷ μετ' εὐλαβείας, καὶ ἐθεραπεύοντο ἐκ παντοίας νόσου, καὶ ἕως τώρα πανταχόθεν προστρέχουσι τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ οἱ χριστιανοὶ μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας, ἀρῶμενοι ἰάματα ἐκ τῆς παντίμου αὐτοῦ χάρας, ἥς ἡ σιαγὼν εἶνε διηρημένη· ὅπου δὲ μετ' εὐλαβείας προσκαλεῖται ἡ τιμία αὐτοῦ χάρα καὶ ἡ ἁγία σιαγὼν, ἐκεῖ νόσοι θεραπεύονται, δαίμονες ἀπελαύνονται, πάθη ποικίλα ἰατρεύονται, τὸ τῶν ἀκρίδων φθοροποιὸν πλῆθος θαυμασίως ἀποδιώκεται. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ δοξάζων τοὺς

ἀγίους αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ χριστιανοὶ ἅς καταλεί-
ψωμεν πᾶσαν κακίαν καὶ πονηρίαν, καὶ ἅς μιμηθῶμεν κατὰ
τὰς δυνάμεις μας τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ ἀγίου,
ἐπιμελούμενοι νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολι-
τείαν, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἐντολὴν τὴν παραγγέλλουσιν·
«Γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι καὶ ἐγὼ ἅγιος εἰμί.» ὅπως διὰ πρεσβειῶν
καὶ ἰκεσιῶν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ ἀξιοθῶμεν τῆς
ἐπουρανίου βασιλείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ
δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΑΒΙΔ

Ῥδὴ α'. ἤχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ.

Σὺ παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, ἐκ κινδύνων πρέ-
σβευε, λυτρωθῆναί με ἐχθροῦ, καὶ βοηθὸς τοῖς μέλπουσι γε-
νοῦ, τὴν σεπτὴν καὶ ἱερὰν μνήμην σου πάνσοφε.

Ως περ ἀστέρα παμμάκαρ σὲ φαινὸν, ἔχομεν οἱ δοῦλοί σου·
διὸ φῶτισον ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ σκότος τῶν παθῶν διασκέ-
δασον, ταχέως ταῖς πρεσβείαις σου.

Νενεκρωμένους κινδύνων ὑπὸ πολλῶν, καὶ παντοίων θλί-
ψεων ἐξανάστησον ἡμᾶς, ὅπως σὲ δοξάζωμεν ἡμεῖς, καὶ τὴν
μνήμην σου φαιδρῶς πανηγυρίζωμεν.

Θεοτοχίον.

Τὴν σὴν βοήθειαν δεῖξον καὶ πρὸς ἡμᾶς, Παναγία Δέσποινα,
τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σὲ, σπλαγχνισθεῖσα ἡμᾶς, ἵνα πιστῶς σε
ἀνυμνοῦντες μεγαλύνωμεν.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ιᾶσαι πάντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα πάτερ, τῶν εἰς σὲ

προστρέχοντων, μετὰ πόθου εὐσεβῶς, ἐκ τῆς δεινῆς τοῦ ἐχθροῦ πανουργίας, ἵνα σε γεραίρωμεν.

Κατακαμπτόμενοι πολλοῖς παμμάχαρ πταίσμασιν, ἱκετεύομεν θερμῶς, πρεσβεῖαν πρὸς τὸν Θεόν, ποιῆσαι ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα πάντες τύχωμεν ἀφέσεως.

Εχθρῶν παντοίων μηχανάς, ἐξαφάνισον πάτερ, παρεστῶς τῇ Τριάδι φερομένας καθ' ἡμῶν, ὡς παρρησίαν πολλὴν κεκτημένος, πρὸς Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Θεοτοκίον.

Απὸ παθῶν φθοροποιῶν, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, Παναγία Παρθένε ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοῦ πολεμίου ἐχθροῦ, ἵνα πάντες πίστει σε δοξάζωμεν.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Τοὺς σοὺς ἱκέτευε Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον, τῶν δεινῶν ἀπαλλάξαι τοῦ πονηροῦ, δούλους παμμακάριστε, καὶ παραδείσου τῆς τρυφῆς κληρονόμους ἀπεργάσασθαι.

Ωσπερ ἀένναος πηγὴ πανόλβιε, ἡ σορὸς σου πηγάζει πᾶσι πιστοῖς, ἱαμάτων νάματα, καὶ τῶν δαιμόνων πονηράς, ἀπελάυνει πάτερ φάλαγγας.

Νεκροὺς πεποίηκεν ὁ πολυμήχανος, ἀρετῶν ἡμᾶς πάντας· ὅθεν πιστῶς σῶσον ἐκβοῶμέν σοι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱεραῖς παμμακάριστε δεήσεσι.

Δυνάμει Πάνσοφε τοῦ Θεοῦ πνεύματος, τὴν Μονήν σου καὶ πάντα ἐκ πειρασμῶν, λύτρωσαι δεόμεθα, τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, ἵνα πόθῳ σε δοξάζωμεν.

Θεοτοκίον.

Χαίροντες Πάναγνε ἀναβοῶμέν σοι, τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου, καὶ γὰρ ἐκ σοῦ, ὁ Θεὸς σεσάρκωται, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἀνθρώπινον ἐρρύσατο.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Εν παραδείσῳ περιπολῶν, καὶ κατατρυφῶν περιχαρῶς, τοῦ Θεοῦ κάλλους μακάριε, δέξαι νῦν τῶν δούλων σου τὴν παράκλησιν, καὶ λύτρωσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Ημῶν τῶν πόθῳ σου τὴν σεπτὴν, μέμνησο τελούντων ἐορτῆν, ῥυσθῆναι πάσης κολάσεως, καὶ δεινῆς κακίας τοῦ πολεμήτορος, Θεῷ καθικετεύων μακαριώτατε.

Σήμερον ἅπας τῶν μοναχῶν, σύλλογος ἡθροίσθη ἐν τῇ Μονῇ, καὶ ἀναβοᾷ σοι μακάριε, πρέσβευε Κυρίῳ τῷ παντοκράτορι, τῆς πλάνης τῶν δαιμόνων ἀπολυτρώσασθαι.

Θεοτοκίον.

Γᾶσαι Πάναγνε τὰς ἡμῶν νόσους, καὶ τῆς βλάβης τοῦ ἐχθροῦ, πάντας ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ἢ τὸν ἐλεήμονα καὶ φιάνθρωπον, τοῦ κόσμου καὶ Σωτῆρα τεκοῦσα Κύριον.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Γδὼν ὁ φιάνθρωπος, τῆς ψυχῆς σου τὸ λαμπρὸν, καὶ καθαρὸν καὶ ἄμωμον, ἀπὸ βρέφους δοχεῖον τοῦ παντουργοῦ, εἰργάσατο πνεύματος, σὲ θεόφρον' διὸ ἡμᾶς περισφῖζε.

Νέκρωσον Πανόλβιε, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἃς καθ' ἡμῶν ὁ δόλιος, καθ' ἐκάστην ἐγείρει καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀποστῆσαι βούλεται, τῇ θερμῇ πρὸς τὸν Κύριον πρεσβεΐᾳ σου.

Ὡς πύργον ἀκράδαντον, καὶ ὡς ἄγκυραν στερρὰν, σὲ κέχτηται μακάριε, ἡ Μονὴ σου καὶ ζάλης τοῦ πονηροῦ, ἐκλυτροῦται πάντοτε σαῖς πρεσβείαις· διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Συμφώνως Πανάχραντε, ἀνακράζοντες ὁμοῦ, σῶσον ἡμᾶς δεόμεθα, πλανηθέντας δαιμόνων ταῖς προσβολαῖς, καὶ θείας λαμπρότητος, τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου καταξίωσον.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀπὸ πάσης προσβολῆς καὶ περιστάσεως, καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως, ἀνακράζομεν τῶν δαιμόνων ἐξελοῦ ἡμᾶς, πρεσβείαις σου μάκαρ πρὸς Θεὸν ἵνα ψαλμοῖς τε καὶ λιταῖς αἰεὶ γεραίρῳμεν.

Κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε μακάριε· μεσίτης γὰρ ἀκοίμητος, πρὸς τὸν εὖσπλαγχνον ὑπὲρ πάντων ἵστασαι Θεόν, ἐκαστοτε ρύσασθαι ἡμᾶς, τρικυμιῶν βιωτικῶν τούτου δεόμενος.

Ἀ'παστράπτεις ὥσπερ ἥλιος τοῖς πέρασι, πάντας καταφωτίζων λαμπρῶς τοῖς σοῖς θαύμασι, καὶ χαρὰς πληροῖς πνευματικῆς· διό καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε θερμῶς ἐμπλησον ἁγίε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πρεσβείαν μὴ παρίδης καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὰς αἰτήσεις πάντων ἡμῶν τῶν ἀνυμνοῦντων σε, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ, καὶ ρύσαι δαιμόνων τῆς φθορᾶς, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκεὶ κυήσασα.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ῥυπαρῶν ἐκ χειλέων παμμάκαρ δέησιν, ἱκετῶν σου προσ-

δέχου πάντας καὶ ἴασαι πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τὰς νόσους τοῦ σώματος, ἵνα σε ὑμνῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δωρεὰς ἱαμάτων ἀπολαμβάνουσι, τῇ σοφῇ σου τῇ θεῇ οἱ προσπελάζοντες· ὅθεν σε συμφώνως ὕμνοις δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰν πελάγει τοῦ βίου κλυδωνιζόμενοι, καὶ ταῖς προσβολαῖς τῶν παθῶν βυθιζόμενοι, δεόμεθά σου Πάτερ σαῖς παρακλήσεσι, ρυσθῆναι ἡμᾶς τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῇ Θεοτόκον ὁμολογοῦμέν σε, τοῦ Ἀγγέλου τὸ χαῖρε σοὶ ἀνακράζοντες, Δέσποινα τῆς ζάλης τῶν δαιμόνων ἀπάλλαξόν, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, ἵνα σε ὑμνῶμεν.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Χριστὸν δυσώπει μακαριώτατε, πάντας ἡμᾶς τοὺς δούλους σου ρυσθῆναι κολάσεως, πειρασμῶν καὶ δεινῶν τοῦ ἀλάστορος, καὶ μετὰ δικαίων τυχεῖν ἐλλάμψεως, θείας τε καὶ δόξης ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Ὅ περιέχων δραχὴ τὰ σύμπαντα, τὴν σὴν ψυχὴν παμμάκαρ, εἰς νυμφῶνα κατέταξεν, εἰς οὐρανῶν βασιλείαν αὐλίζεσθαι· διό μὴ ἐπιλάβου τῶν ἀνυμνοῦντων σε, ἀλλὰ τὸν Σωτῆρα ὑπὲρ πάντων καθικέτευσέ.

Υἱοῦμεν πάντες σὲ καὶ δοξάζομεν, χαρμονικῶς τὴν θεῖαν ἑορτὴν σου μακάριε, καὶ τρανῶς βοῶντες δεόμεθα, πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἡμᾶς λυτρώσασθαι, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς καὶ περιστάσεως.

Θεοτοχίον.

Ἀ' γνή Παρθένε σε μακαρίζομεν· θρόνος καὶ γὰρ ἐγένου τοῦ
τὰ πάντα ποιήσαντος, ἐν ἀγκάλαις τοῦτον βαστάσασα, ὥνπερ
ἐκδυσωπούσα μὴ παύσῃ πάντοτε, ῥῦσαι τῆς γεέννης, ἡμᾶς
τοὺς ὑμνητάς σου.

